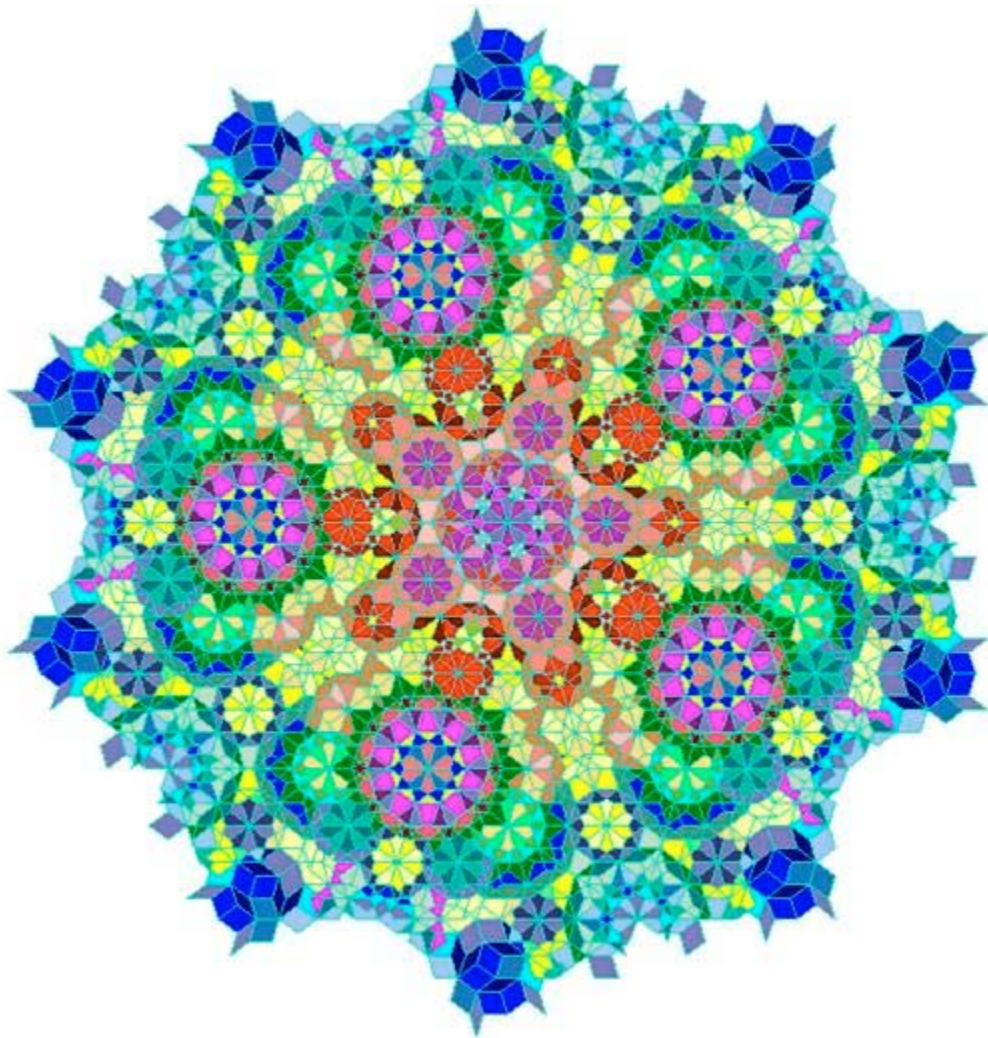

LILY WATER

SZERETETMESÉK

"Ha a hatalom szeretetének
a helyébe a szeretet
hatalma lép,
akkor új neved lesz :
Isten."

/Sri Chinmoy/

TARTALOM

1. Mese a Dagadt Disznóról
2. Mese a királykisasszonyról, akit elrabolt a sárkány
3. Dal
4. Orfeusz és Eurüdiké
5. Perszefoné megmenekülése
6. Hádész története
7. A vámpír
8. A kenderszakállú ember
9. A Mennyek Kulcsa
10. Az Üvegműves
11. Bori királynő
12. A Gyöngykoronás tündér
13. A tűszívű leány
14. A jégbezárt madár
15. Buddha ébredése
16. Csuang-ce mosolya
17. Ré lelke
18. A Beszélő Könyv
19. A boszorkány
20. A sárkányölő királykisasszony
21. A hetedik ajtó
22. Az idő
23. Menyegző
24. Köszöntés

Bevezetés

„Aki ismeri a szeretet titkát, az úgy találja,
hogy maga a világ egyetemes szeretettel teli.”

(Sri Ramana Maharsi)

A Szeretetmesék minden egyes darabja valamilyen formában a szeretetről szól.

A könyvet úgy írtam meg, hogy az olvasónak lehetősége legyen részt venni a mesékben és ezzel együtt szinte a könyv részévé válni. Emiatt a meséket részekre osztottam, és a rövidebb-hosszabb mesedarabok külön oldalakra kerültek.

Arra szeretném buzdítani a kedves olvasókat, hogy a mesék egyes részein gondolkozzanak el, mielőtt továbblapoznának, találjanak ki folytatásokat hozzá, fejezzék be őket a saját szájízük szerint, vagyis az én meséim életre keltésével írják meg a saját meséjüket.

Mindenkinek jó szórakozást kívánok és kellemes lemerülést a mítoszok és mesék világába!

Lily Water

Mese a Dagadt Disznóról

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy királyfi. A királyfi egy alabástrom palotában lakott, nemigen mozdult ki onnan, csak akkor, ha sétálni támadt kedve a közeli erdőben. Nagyon szeretett itt sétálni, néha felment a hegycsúcsra, és onnan figyelte a világot, mert onnan olyan dolgokat is meglátott, amiket senki emberfia még sohasem vett észre. Néha elvitte magával az íját és a puzdráját, de nem vadászott soha, csak figyelte az erdőbeli vadakat és hallgatta a madarak énekét.

Egyszer amint így sétálgatott egy verőfényes délutánon, egy erdei tisztáson észrevett egy dagadt disznót.

A disznó rápillantott, aztán majdnem elmenekült, de amikor látta, hogy a királyfi rámosolyog így szólt:

„Üdvözöllek királyfi, mi szél hozott erre? Beszélgetnél velem egy kicsit, mert olyan magányos vagyok.”

Meglepődött a királyfi, amikor beszélni hallotta a disznót, de azért odament hozzá, és így válaszolt:

„Nagyon örülök, hogy találkoztam veled ezen a sétámon, gyere ülj ide mellém.”

Ezután sok szó esett közöttük mindenféléről, örültek egymás társaságának, így észre sem vették, hogy lassan-lassan beesteledett. Egyszer csak a disznó így szólt a királyfihoz:

„Kedves királyfi, most halljad a titkomat, nem volt nekem mindig ilyen alakom, de egy gonosz boszorkány elátkozott, hogy addig kelljen királylány létemre dagadt disznóként kóborolnom ebben a rengeteg erdőben, amíg egy ifjú csókjával meg nem vált a varázslattól.”

A királyfi nagyon meglepődött ezen a beszéden és így válaszolt a dagadt disznónak:

„Ne haragudjál rám, de én nem bírlak megcsókolni téged, mert olyan csúf vagy.”

„De megszépülök, hogyha szeretni fogsz!” - mondta a disznó. A királyfi nagyot sóhajtott, a disznó pedig szomorúan mondta:

„Akkor hát továbbra is ebben az alakban kell tengődnöm.”

Megsajnálta a királyfi a disznót erősen, és mert jó szíve volt, hát hozzáhajolt és megcsókolta. Lássatok csodát ebben a pillanatban nagy csengés-bongás támadt, és volt disznó, nincs disznó, a dagadt disznó helyén ott állott egy aranyhajú, mosolygós, csodaszép királykisasszony, aki köszönetet mondott a királyfinak, amiért csókjával megváltotta őt a varázslattól.

Mese a királykisasszonyról, akit elrabolt a sárkány

Élt egyszer Nekeresd várában egy királykisasszony, akit egy hatalmas sárkány szomorú fogságban tartott. A királykisasszony nehéz vasajtaja előtt hevert a sárkány, úgy őrizte. Jöttek a bátrabbnál bátrabb kalandvágyó ifjak egymás után, hogy megmentésék, de egyiknek sem sikerült. Voltak, akik a vár rémítő külseje láttán már meghátráltak, voltak, akiket a vizesárok átúszása tartóztatott fel. Néhányan eljutottak a vár zezugos folyosóira is, de ezeket elijesztette a hortyogó sárkány rettentő mérete.

Teltek az évek, végül a királykisasszony megértette, hogy senki sem fogja őt kiszabadítani, ezért elővette a jobbik eszét, gondos számítások után tíz éves kemény munkával ásott egy alagutat, amelyen keresztül kimenekült a szabadba és azontúl boldogan élt.

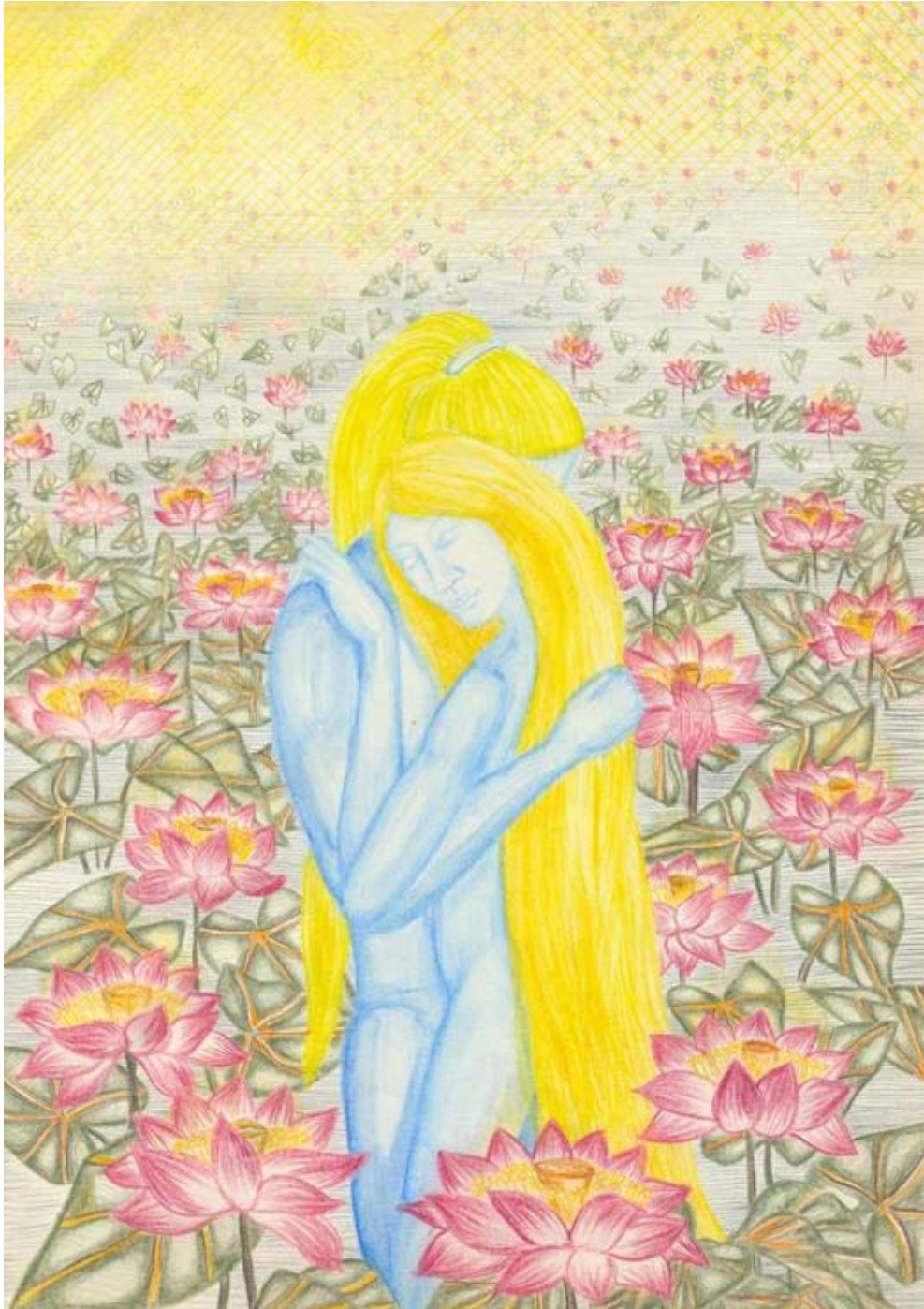

Dal

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer két lélek. Ez a két lélek a gyönyörű és végtelen Isteni Mezők országában lakott. Az Isteni Mezők időtlen boldogságában éltek már ezer évek óta és nagyon szerették egymást. Az Isteni Mezők csodálatos vidék! Végestelen végig víz borítja, és a vízben ameddig a szem ellát és még azon is túl szebbnél szebb varázslatos lótoszok nőnek, amik soha nem hervadnak el, mindig illatoznak. A lótoszok levelei olyan magasra nőnek, hogy az ember derékig gázolhat benne. A tágas mezőkön nem hallatszik más csak a mennyei zene hangjai és a lótoszördő susogása. A két léleknek ez volt az otthona, sokfelé jártak, de igazán itt érezték legjobban magukat. Gyakran napokig nem szólaltak meg csak egymást átölelve álltak a virágok között a vízen, hallgatták a mennyei zenét és a szívük egyszerre dobbant.

A két lélek boldog volt itt, mert Isten közelsége fénybe vonta őket. Ha pedig kedvük támadt, akkor messzire utaztak, bejárták a Tejutat keresztül-kasul, mindenféle bolygókon kószáltak, volt ott kietlen sötét bolygó, kék színű köddel beborított bolygó, ahol az orrukig sem láttak, volt szelíd és volt félelmetes bolygó is. Bebarangolták a csillagközi ködöket és megcsodálták az ifjú napok születését. Ha pedig nagyon elfáradtak, akkor visszatértek az Isteni Mezők országának időtlen nyugalmaiba.

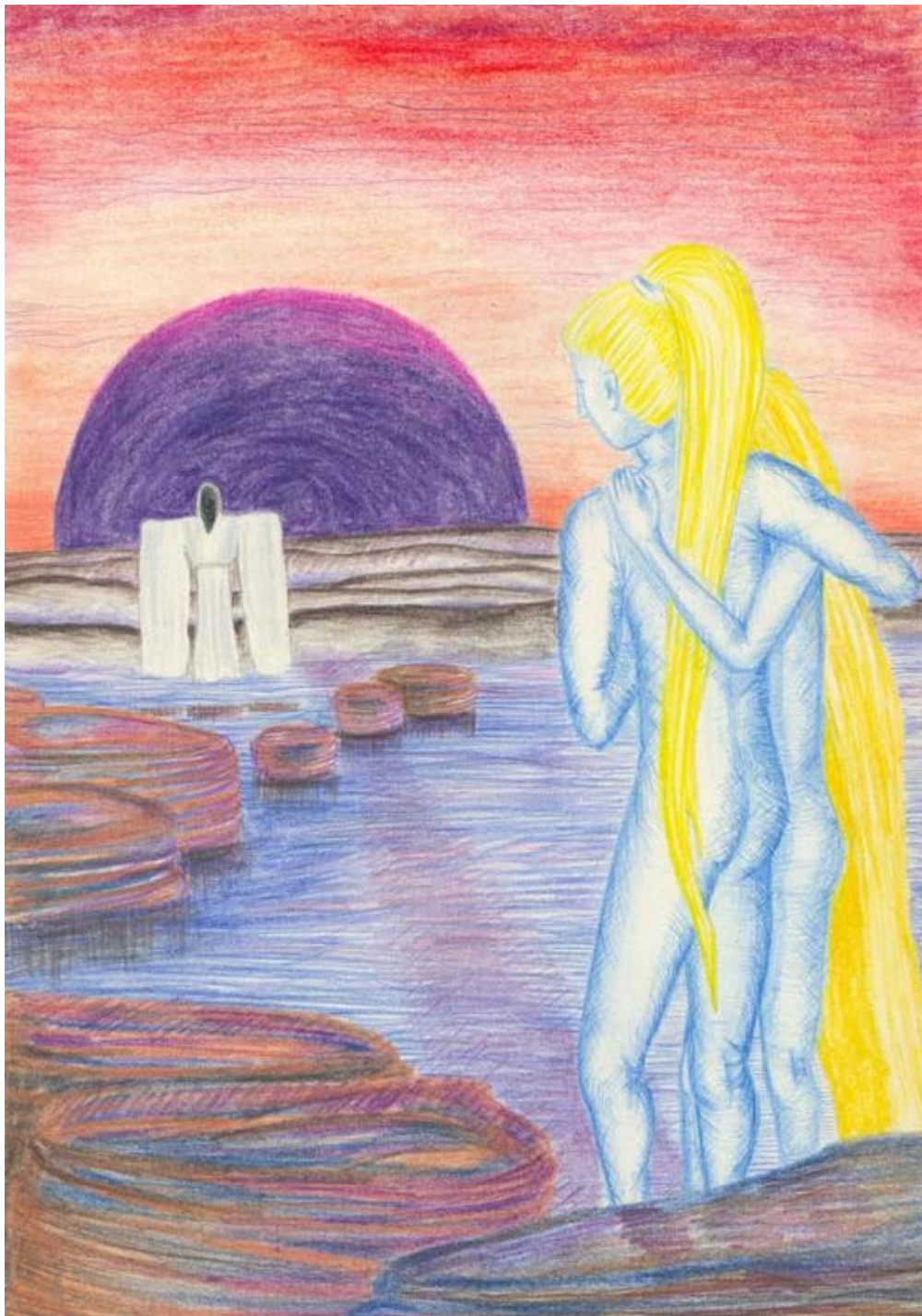
Szabad lelkek voltak!

Történt egy napon, amikor az egyik kirándulásuk alkalmával éppen egy savtó mellett a napnyugtát figyelték, hogy egy jelenésre lettek figyelmesek. Egy szürke köpenyes csuklyás alakot láttak előtűnni a semmiből, aki feléjük tárta a karját. Mivel az alak megjelenése nyugtalansággal töltötte el a szívüket, ezért gyorsan megfordultak és a gondolatnál is sebesebben iramodtak vissza a biztonságos otthonuk lótuszerdeje felé. Igen ám, de amit megérkeztek észrevették, hogy a csuklyás alak ide is követte őket. Félelem nem volt bennük, mert ők ismerték Istent és sosem féltek, de nem örültek ennek a zavaró tüneménynek, nem tudták, hogy ki ő és mit akar tőlük. Az alak nem szólt hozzájuk egy szót sem és egyre közelebb jött. Látszott már, hogy teljesen anyagtalan, mintha a szürke köpönyege üres lenne. Az egyik lélek, aki nagy hatalmú lélek volt megpróbálta elküldeni a köpönyegest, majd amikor nem járt sikerrel, akkor nyitott egy fényörvényt és abba próbálta beledobni. Próbálkozott mindenféleképp, hiszen eddig minden démont, és gonosz lelket le tudott igázni, csodálkozott is erősen, hogy ezzel itt miért nem boldogul. Amikor látta, hogy mindegyik fortély a haszontalan, akkor felhagyott a küzdelemmel, megállt és megszólította:

- Ki vagy Te és miért nem tudlak legyőzni, amikor pedig hatalmam van minden démonok és gonosz lelkek felett?

- Én a Halál vagyok. Nem tudsz legyőzni, mert én a semmi vagyok. És most mennetek kell.

A két lélek most sem félt, mert hiszen ők nem féltek soha, de beléjük hasított az a gondolat, hogy most el kell válniuk. Nem tiltakoztak tovább, mert megértették, hogy vissza kell térniük Isten szolgálatába, mégis fájdalmas volt nekik arra gondolni, hogy el kell szakadniuk egymástól. A Halál megragadta őket és egy fénytölcsérbe taszította mindkettőjüket. A lelkek egymásra néztek, egy másodperc tört része alatt lepergett előttük minden boldog pillanat, amit együtt átéltek, és egyszerre kiáltották az örvény zúgását túlharsogva. „Megtalállak. Megtalállak. Megtalállak.” Nem tudtak többet mondani, mert ekkor már lezárult a szemük és egyre gyorsulva zuhantak lefelé, mintha egy pókfonálon ereszkedtek volna alá a feledésen keresztül egy másik világba.

Nem tudták már elmondani egymásnak, hogy szeretni fogják egymást örökké. Pedig ezt sokszor mondogatták korábban, amikor egy csodálatos helyen jártak, vagy éppen egymás karjaiban pihentek az otthonukban.

- Bárcsak örökké tartana!

- Csak rajtunk múlik, hogy örökké tartson, ha mi erősen akarjuk, akkor örökké tarthat, mert Isten megengedi nekünk, mert szeret bennünket, és mi híven szolgáljuk.

Isten végtelenül jó és meg is engedte volna nekik, hogy örökre együtt maradjanak, de mégis másképpen történt, mert ezen világon vannak dolgok, amik megváltoznak, más dolgok pedig úgy tűnik, hogy nem változnak, de azok is megváltoznak, csak sokkal lassabban, mert egyedül csak Isten örök.

A világnak, ahová kerültek a tulajdonsága a különbözőség, emiatt új ruhát kellett magukra öltetniük, és így már nem hasonlítottak annyira egymásra, mint az Isteni Mezők országában. Az egyik nőnek, a másik férfinak született és elfelejtették az Isteni Mezők boldogságát.

A kisbaba sokat sírt, mert érezte, hogy hiányzik neki valami, de nem tudta volna már megmondani, hogy mi volt az. Kétségbeesett volt, állandóan fázott, ha végre elaludt, akkor pedig visszatárlt a lelke az Isteni Mezőkre és nem akart többé felébredni. Nem vett levegőt. Ekkor egy erős és szilárd lélek jött el hozzá és megkérte rá, hogy maradjon itt, és ő itt maradt a Különbözőség hideg világában.

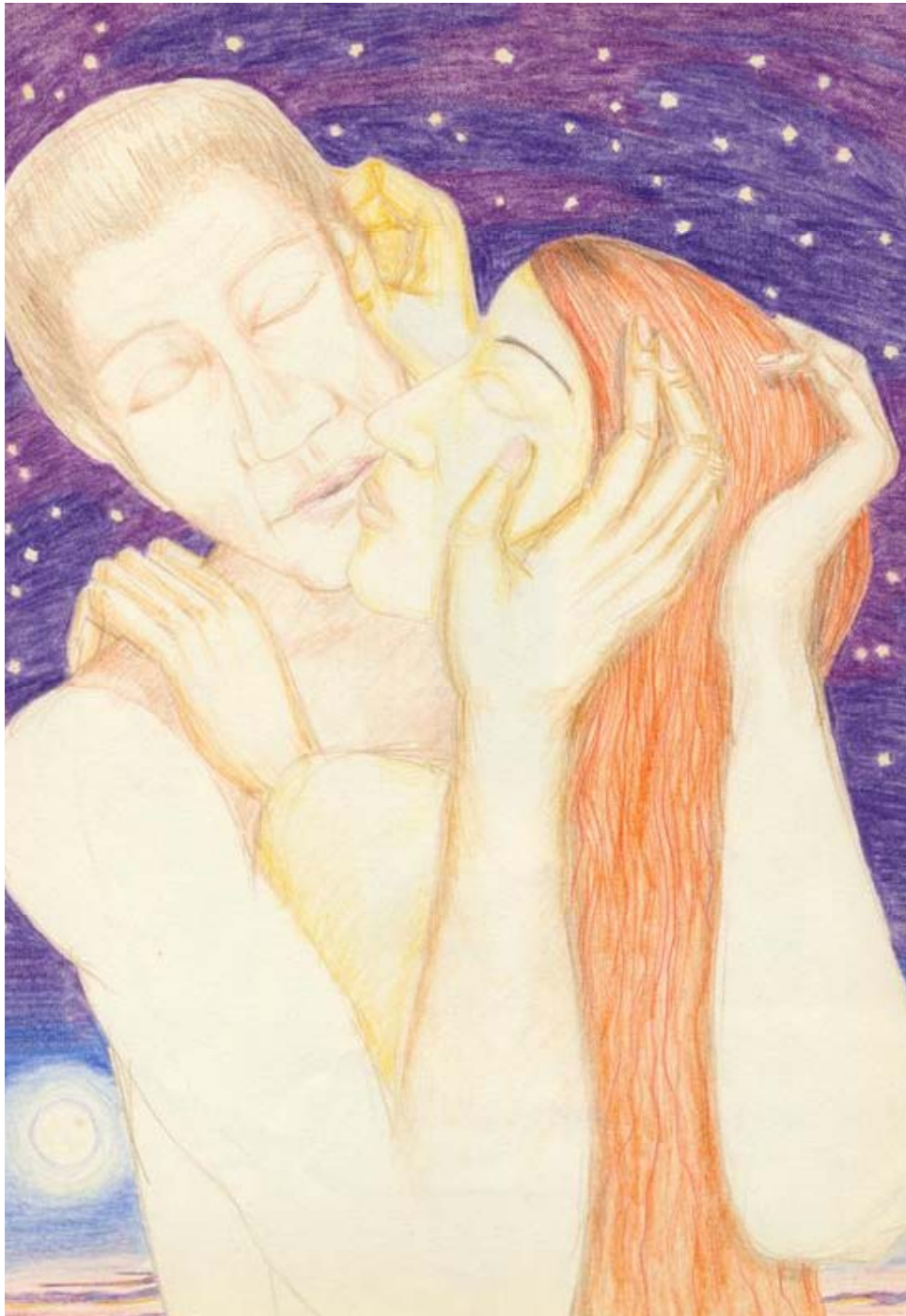

Teltek az évek és a két ember elfelejtette, hogy keresniük kell valamit. A feledés fátyola hullott rájuk, nem találták meg a lelkük hangját, nem hallották Isten szavát sem, nem látták a fényt sem. Hogyan találkoztak mégis? Véletlenek hosszú sorozatának eredményeként, amit tekinthetünk akár Isten hosszadalmas, aprólékos és végtelenül kegyes cselekedetének is. Megtörtént hát; addigi választásaik, döntéseik eredménye és jutalmaképpen vezette őket egy útra Isten szerető keze. A két ember beszélgetett vidáman és önfeledten, a két lélek hallgatott. Hirtelen csönd lett és a csöndben a két lélek megszólalt, igazi nevükön szólították egymást, a két ember pedig némán állt, a bőrükön érezték egymás forró leheletét és csendesen átölelték egymást. A fiú a lányhoz hajolt és megcsókolta. A varázslat pillanatában felragyogott a vörös fény, amely ködként borult rájuk és a lelkek találkozásakor az idő megállt, és a pillanat besűrűsödött a csókban, amin kívül számukra más nem létezett. Elborította őket a rájuk zúduló emlékezés, de amikor a szemüket kinyitották mindent elfeledtek, csak egy gondolatuk maradt, amit szinte egyszerre mondtak ki:

„Bárcsak örökké tartana!”

Ezt mondta egymásnak a két ember és nem tudták akkor, hogy ezek az örök lelkeik szavai. Nem voltak elég tiszták és fényesek ahhoz, hogy megérthessék az Igazságot és ezt mondhasák:

„Megtaláltalak! Megtaláltalak! Megtaláltalak!”

Orfeusz és Eurüdiké

Amikor Orfeusz Perszefoné és Hádész előtt állt és ott előadta a kérését, és az Eurüdiké iránt érzett szerelméről énekelt, akkor Hádész látta, hogy ez az ember tud valamit, amit ő nem; szeretni. Arra gondolt Hádész, hogy jó lenne, ha ő ezt érezné Perszefoné iránt, milyen jó lenne, ha sütné rájuk a nap és a fejükre cseresznyevirág szirmok hullanának a langyos szélben, de hát itt az Alvilágban ilyesmi nincsen, ide nem jut el egy szikrája sem a fénynek. Hádész hallgatott.

Perszefoné arra gondolt, hogy milyen más volt minden, amikor ideérkezett. Hádész imádta őt, és kívánta és harcolt érte mindenkivel... de nem szerette; és lám itt ez az ember - Orfeusz-, aki szereti a feleségét, nem imádja, kívánja és harcol érte, hanem csak szereti. Íme a legboldogabb férfi és a legboldogabb asszony! Perszefoné hallgatott. Hosszú ideig várta Hádésztől a szeretetet, de már megértette, hogy itt nincsen fény és nincsen szeretet. Perszefoné arra gondolt, hogy milyen jó lehetett volna...

Megfogta Hádész kezét és így szólt: „Engedd meg, hogy tovább szeressék egymást, én kérlek erre, mert Orfeusz éneke a lelkemig hatolt és megindított. Légy könyörületes Hádész!” Hádész nem felelt, mert visszaemlékezett a napsütésre, majd némán Eurüdikét szólította. Eurüdiké csendesen megállt a trónnál, szemét a földre szegezte.

- Eurüdiké - szólt Hádész - férjed, Orfeusz eljött érted ide le az Alvilágba. Elengedlek, pedig innen távozni nem szokás, egy feltétellel: Orfeusz elől megy, te mögötte és nem fordulhat meg és nem láthat téged, amíg ki nem értetek innen. Elfogadod a feltételt?

- Ó Hádész, köszönöm a kegyet, amit irányomban gyakoroltál. Perszefoné Úrnő, sosem felejtelek el, nem fogjuk elfelejteni, hogy boldogságunkat a Te közbenjárásodnak köszönhetjük.

Orfeusz Perszefoné szemébe nézett és látta, hogy az Úrnő mosolyog és ez a mosoly ezt mondta: „Legyetek boldogok helyettem is, szeressétek egymást örökké. Orfeusz, hitet adtál nekem.” Orfeusz tudta, hogy Eurüdikét Hádész elengedte, és azt is tudta, hogy Eurüdiké követni fogja. Biztos volt, nem volt benne kétség csak hit, eltökéltség és szeretet. Elindult és hallotta Eurüdiké lépéseit a háta mögött. A vigasztalan lelkek sorfala között haladtak el, egy pissenés sem hallatszott, csak a lépteik nesze. Kerberosz rosszindulatúan bámult és lihegett, de ő nem is tudott máshogy bámulni csak rosszindulatúan, mert így született. Végül elérkeztek a Sztüxhöz, ahol Káron előbb Orfeuszt vitte át, utána Eurüdikét és kicsit csodálkozott, hogy ez milyen új módi. Káron evezője csobbant a vízben, Orfeusz pedig elindult, tett két lépést, azután megállt, hallgatta, hogy Eurüdiké követi-e.

Megnyugodva hallotta a háta mögött a lépteket és úgy ment tovább. Látta, hogy itt már nem olyan köves a talaj és csenevész virágok is nőnek. Mintha a völgy sziklái is alacsonyabbak és kevésbé fenyegetőek lettek volna, de fény nem volt, csak szürke félhomály.

Hirtelen vége lett, kiértek a völgy szoros végén egy virágos mezőre, a távolban erdős dombok látszottak - talán egy olajfaliget -, érződött a vadvirágok fűszeres illata és a rovarok és madarak zaja hallatszott. Orfeusz bódultan sétált ki a rétre és alig vette észre, hogy már nem csikorognak kavicsok a saruja alatt és ekkor rátűzött a melegítő napsugár.

- Orfeusz, szerelmem! - szólalt meg mögötte Eurüdiké és egy finom kéz érintését érezte a karján.

Megállt és megfordult.

Perszefoné megmenekülése

„Nemsoká lejár a nyolcadik hónap is és akkor mennem kell vissza” - gondolkodott a szentély ajtajában állva Perszefoné, körülötte alacsony kis asztalkákon álltak a falubeliek ajándékai: virágok, falevékoszorúk, friss sajt, sajtoló olaj és bor. „Milyen szép itt, nyugalmas, meleg, életteli és színes. Igen - sétált tovább a poros ösvényen az olajfák felé - Hádész csak négy hónapot kért, azt ki lehet bírni a hideg szürkességben, végülis Apollón is ezt mondta, de nem ez az igazság, hanem az, hogy nincsen az életemben szeretet, sem a négy hónap alatt odalent, sem itt. Végre megértettem, hogy mi az, ami hiányzik, mert hát megvan a fény, a levegő, a víz érintése, a növények zsongása, az élet lehelete, ezt mindet megkapom, de számomra szeretet nincsen. Zeusz sem várhatja el, hogy a halhatatlan éveim hosszú-hosszú sorát szeretet nélkül töltssem el. Van férjem, aki mindent megad nekem, amit tud, kivéve a szeretetet. Én pedig nem akarok semmi mást csak pont azt. Orfeusz éneke tényleg a lelkemig hatolt és felnyitotta a szívemet.”

- Perszefoné, te híztál!!! Mivel etetett anyád? Az ambrosziától még senki sem lett ilyen! Mi van veled? Mindent megkapsz, tessék itt a palotád, ékszerek, kincsek. Nem vagyok-e méltó férj számodra? Zeusz bátyám kérésére még azt is megengedtem, hogy az év kétharmad részét anyádnál tölthesd az Olümposzon. Neked semmi nem elég?

- Ó, Feketehajú Hádész, tudom, hogy mindent megadsz nekem, amit csak tudsz. - felelte Perszefoné és rámosolygott Hádészre, aki éppen nem viselte a sisakját.

- Perszefoné, hogy nézel ki?! - ordította fájdalmas hangon Hádész. Perszefoné a földre szegezte a tekintetét és igyekezett minél kisebbre összehúzni magát, bár ez nem nagyon ment neki, mert már 120 kg volt, ami egy istennőtől igen szép teljesítmény. Hádész eltorzult arcát, habzó száját és kidülledt fekete szemeit nem láthatta, mert Hádész éppen a trónteremből jött és még rajta volt a sisak. - Mit képzelsz, vedd tudomásul, hogy én nem fogok együtt élni egy ilyen dagadt nővel! Nézz magadra, egyik kezeden egy minyon a másikban egy torta, igazán undorító vagy. Fogadom, hogy minden nap legalább háromszor vacsoráztál.”

Hádész rohangált fel és alá a teremben, Perszefoné a földet nézte és a könnyecsképeket a hideg grániton, és közben hallotta, hogy párnák puffannak a falhoz, törött edények csörömpölnek és az asztal pörögve csapódik a falikútnak. Perszefoné állt a viharban és a minyonba és a dobostortába kapaszkodott.

-Na jó, - fűjt egy nagyot Hádész és mélyeket sóhajtva próbálta lecsillapítani haragját. - Most azonnal megyünk vissza anyádhoz. - mondta lefojtott hangon és azontúl nem szólt többet.

Az istenek megkövülten álltak körös-körül, csak Zeus próbált kedélyes lenni.

- Á, Hádész, nahát kedves öcsém, kerüljete beljebb!

- Déméter hol van? - kérdezte dühösen Hádész köszönés helyett. - Visszahoztam Perszefonét, nem kell többet. Nem teszem magam nevetségessé ilyen kövér feleséggel. Halljátok mindnyájan, elbocsátottam, mehet, ahová tetszik.

- Jól van, jól van - próbálta csillapítani Zeus - legalább ülj le és egyél egy kis ambrosziát.

- Nem kell - mondta Hádész indulatosan - már torkig vagyok. - Azzal köszönés nélkül megfordította a kocsiját és elporzott az Alvilág felé.

Senki sem talált szavakat, mert mélyen megdöbbenetette őket, hogy így kell látniuk a leggyönyörűbb istennőt. Csak Erósz szólalt meg:

- Perszefoné, még lőtávolon belül van, lelőjem neked?

Hádész története

- Erósz, mit tettél, - ordította magából kikelve Afrodité.
- Nem én voltam, anyám, hidd el. Kinyílt neki a szíve magától. - felelte Erósz a kis kópé, ezúttal komoly és rémült arccal.
- Mi történt, mi ez a lárma? - sétált be a csarnokba Zeusz.
- Semmi, csak Hádész megőrült. - mondta vihorászva Hermész.
- Hefaisztosz bicegett be láncokat és kalapácsát cipelve és hangosan kiáltotta:
- Gondolom ismét szükség lesz rám, most hogy Hádész...
- Elég, - mennydörögte Zeusz - valaki értelmesen mondja el, hogy mi az oka ennek a lármanak. A hirtelen beállt csendben a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani.
- Na itt jön! - kottyantotta közbe Hermész amikor az ajtó előtt megállt egy díszes harci fogat, amelyről Hádész ugrott le, éppen látható állapotban, a fekete haja lobogott mögötte, látszott rajta, hogy feldúlt. Besietett a csarnokba, ahol óvatosan húzódott mindenki hátrébb utat engedve neki, és senki sem viszonzta a pillantását, csak Hefaisztosz zörgött a sarokban a láncokkal. Zeusz sem szólt csak kérdően Hádészra tekintett.
- Nem csinálom tovább. - mondta Hádész és körbenézett, de senki sem felelt, minden isten a földet nézte.
- Elég volt Zeusz, küldj oda mást, nem akarok az Alvilág királya lenni, nem akarok lelkeken uralkodni, bíraskodni, nem csinálom tovább.
- Na de kedves öcsém - próbálkozott Zeusz zavartan - gondold meg a dolgot, nem volt neked ott jó? Hatalom, uralkodás, gazdagság, és te ezt mind csak úgy oda akarod dobni?
- Zeusz, te csak fogd be a szád, ha annyira jó menj oda királynak magad!
- Mindenkinek meg kell tennie, amit vállalt. Te önként mentél oda, és eddig semmi bajod nem volt. Nem értem, hogy mi ütött beléd. Felfoghatatlan!
- Zeusz, „aminek kezdete van, annak vége is van” és ennek itt a vége.
- Na de mégis mit akarsz csinálni?
- Szeretem Perszefonét, és vele akarok maradni a fény világában.
- Zeusz kérdően Erószra meredt, de Erósz tagadóan rázta a fejét és ezt suttogta: „Nem én voltam.”
- Velem is ő tolt ki, lehet, hogy ez is az ő műve csak fél bevallani! - kiáltotta Apollón.
- Hát velem merj ilyet tenni te kis fattyú! - rázta meg az íját Artemisz - akkor olyat teszek...
- Ne heveskedj Artemisz! - szólt Afrodité - és vedd tudomásul, hogy az én fiam nem fattyú!
- Hefaisztosz bosszúsan megcsörrentette a láncokat és Afroditére meredt, aki visszamosolygott rá.
- Elég legyen, úgyis elég bajunk van. - dörrent rájuk Zeusz.

Hádész nyugodtan állt és mosolyogva így szólt: „Tényleg nem ő volt.” Zeusz elgondolkodva nézte az öccsét, akit még sohasem látott mosolyogni.

- Hol van Perszefoné? Hermész, azonnal hozd ide. - szólt Zeusz.

- Az nehéz lesz. - rőffentette véletlenül Hermész, de meg is bánta egyből, hogy szólt. Megfordult és hanyatt-homlok iszkolt is kifelé úgy, hogy a lába sem érte a földet.

Az istenek csendesen várták, hogy Hermész Perszefonéval visszatérjen. Nem kellett sokáig várniuk, mert pár perc múlva Hermész lélekszakadva bukott be a kapun:

- Na itt is vagyunk, szerencsére éppen a közelben volt Perszefoné, mert Démétert látogatta meg, aki...

- Köszönjük Hermész, fújd ki magad. - vágott közbe Zeusz.

Perszefoné csodálkozva és egyben zavartan jött közelebb. Nem tudta, hogy Zeusz miért hívatta, és meglepte az is, hogy Hádészt itt látja. Zavartan próbált egy mosolyt erőltetni gömbölyű arcára.

- Perszefoné, - mosolygott rá Hádész - azért jöttem ide, mert szeretlek. Már nem vagyok többé király, nem tudok neked gazdagságot, palotát, kincseket, hatalmat ajánlani. Csak a szívemet hoztam el neked, Perszefoné. Nem tudok mást felajánlani, csak a szeretetemet és a szerelmemet. Maradj velem Perszefoné!

Perszefoné szavai mint a kristálygyöngyök peregtek az ajkáról és csilingelve és csillogva gurultak szét a csarnokban:

- Hádész, én nagyon, nagyon, nagyon...

Az istenek nézték a két társukat és azt gondolták, hogy íme a legboldogabb isten és a legboldogabb istennő. Csak Erósz cérnávékony hangja törte meg a csöndet:

- Ez sem én voltam, becsszó!

A Vámpír

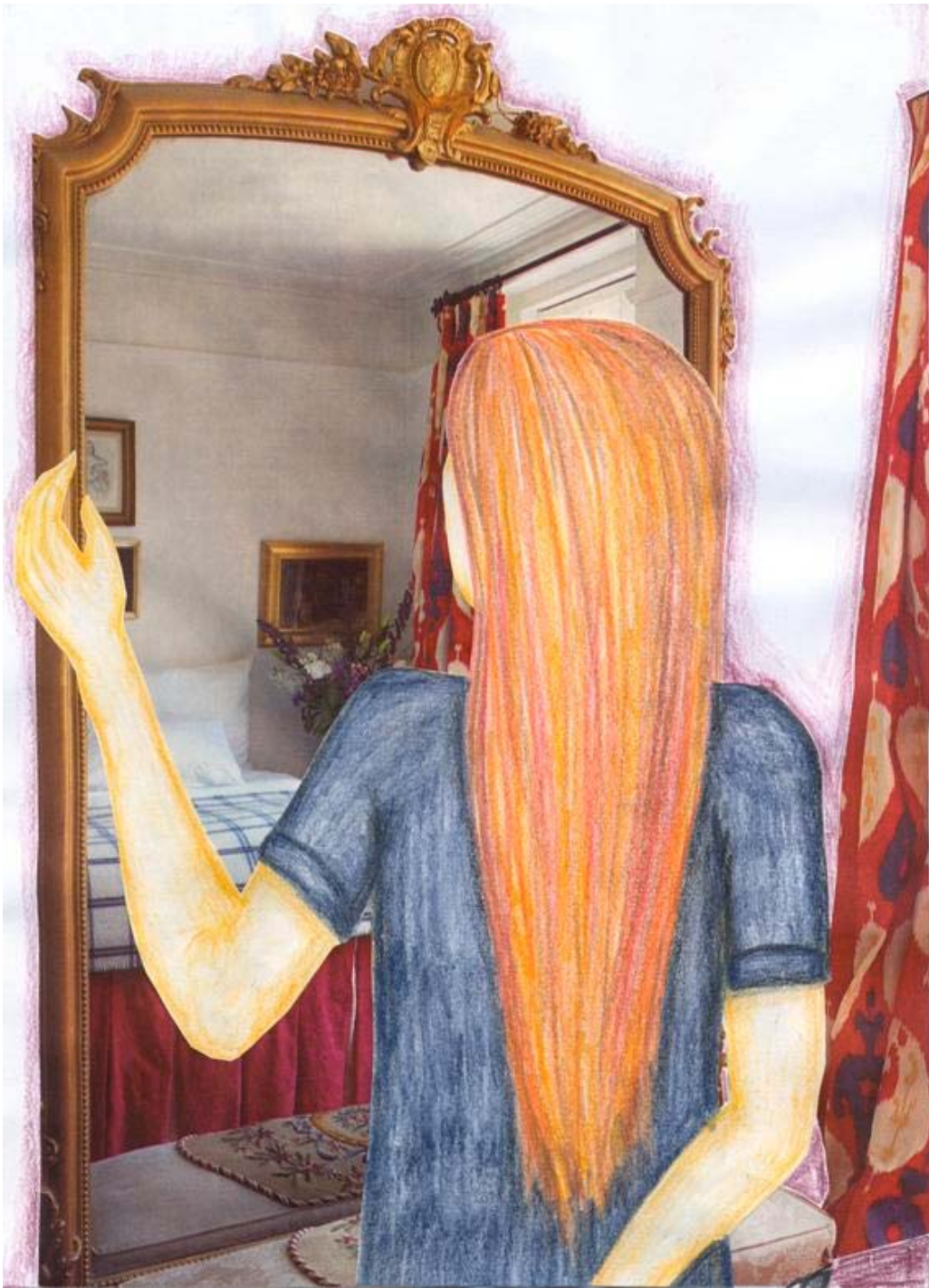
Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy vámpír. Ez a vámpír a Kietlenség Völgyében lakott és lehajtott fejjel, földre szegezett tekintettel vándorolt állandóan, maga sem tudta hová. Láta a szürkességben a némán elhaladó, céltalanul ténfergő vámpírtársait, de sosem gondolta, hogy szólni kellene hozzájuk, sőt egyáltalán sosem gondolt semmit; köből volt. Nem hitt semmit, csak a sivár, kietlen, szürke világot látta állandóan.

Egyszer azonban teljesen ok nélkül, mint ahogy egy esőcsepp lecseppen egy falevélről, hullott elé egy szó: „Miért?” - „Mit miért?” Ekkor felnézett az égre és látta, hogy egy hasadék nyílik az égen. Ezen elcsodálkozott és egy kicsit meg is ijedt, próbált emlékezni, hogy mikor látott már itt ilyet, de nem jutott eszébe. Nézte a közelben lévő néma vámpírokat, de egyikük arca sem fordult az ég felé. Most először nézte meg őket jobban és akkor tűnt fel neki, hogy ezek a lények kétségbeesetten és szomorúan keresnek valamit, de az nincs a földön. „Nézzetek fel!” - akarta kiáltani, de nem jött ki hang a torkán; néma volt. Bénultan állt, mint akire láncok tekeredtek és nem eresztik, és látta, hogy nem tehet semmit. „Miért?” - visszhangzott benne a szó. Úgy érezte, hogy látja a választ, de mégsem álltak össze a fejében a szavak, hirtelen üres lett, könnyű és emelkedni kezdett a hasadék felé.

Egy másik világba került és egy ideig gondtalanul éldegélt itt, ez a világ a színeivel és a formáival lefoglalta és elkápráztatta őt, aki olyan sokáig élt a fénytelen szürkességben, de az idő multával egyre sürgetőbben érezte, hogy keresnie kell valamit. „Miért?”

Egyszer véletlenül kezébe akadt egy kép. Nézte és arra gondolt, hogy milyen... milyen...; és nem találta a szót. Kezében a képpel a tükör elé állt. Hosszan nézte a tükröt, amiben nem látott semmit és összeálltak a fejében a szavak: „Ki vagyok én?”... „Miért?”

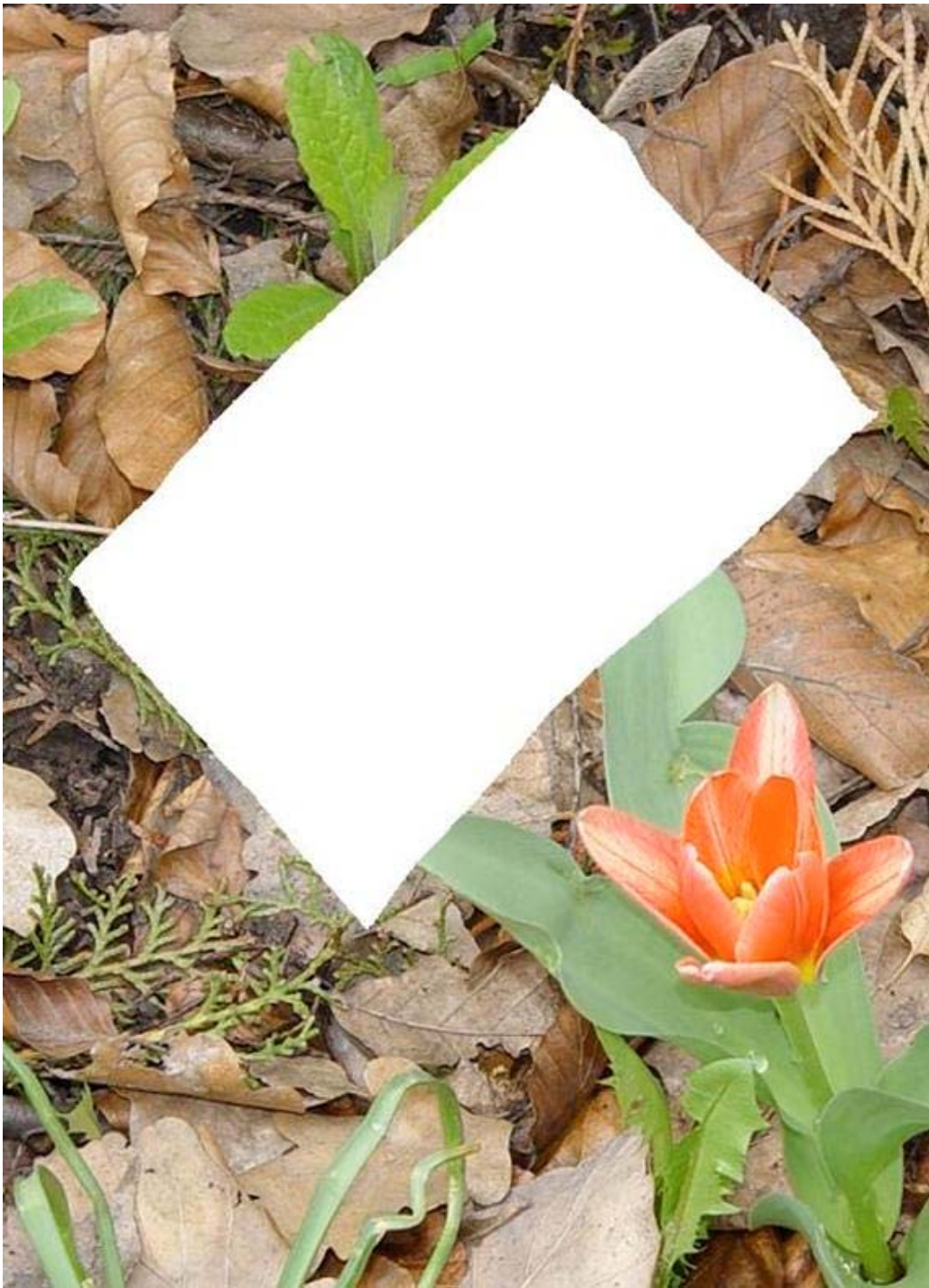
Ekkor gondolt először a fényre. Hátha amit keres az csak a fényben látható. Összeborzadt ettől a gondolattól, minden porcikájában érezte a félelmet és sírni kezdett a tehetetlenség miatt. Remegve szorította a kezébe a képet és így szólt hozzá: „Téged kereslek, de miért?” Nézte az ajtót, amin túl süttött meleg sugaraival a nap. „Mi van ott, mi lesz? Célba érek? Megtalálom? Meghalok? Miért?” Így csapongtak az agyában a harsány és ijedt gondolatok. Hirtelen egy mosoly tűnt fel, ami elfoglalta a gondolatok helyét és elűzte őket messzire. Kilépett a vámpír a fényre.

Érezte, hogy nem égeti a nap, hanem simogatja és melegíti és a melegsége nem fájdalmas, hanem csak furcsa, mert már régen nem érezte. Látott valakit közeledni, és ő is elindult felé.

A kép kihullott a kezéből és a földre esett. Egymással szemben álltak, úgy néztek egymásra, mint egy tükörbe és nem láttak mást csak arany színű fényt.

A kenderszakállú ember

„Egyszer volt egy ember, szakála volt kender,
fűzfa tarisznyája, tehénszar sipkája.
Felmászott a fára, leesett a sárba.
Két kutya húzta, a harmadik nyúzta,
Mari néni kacagta, Sári néni siratta”

(népköltés)

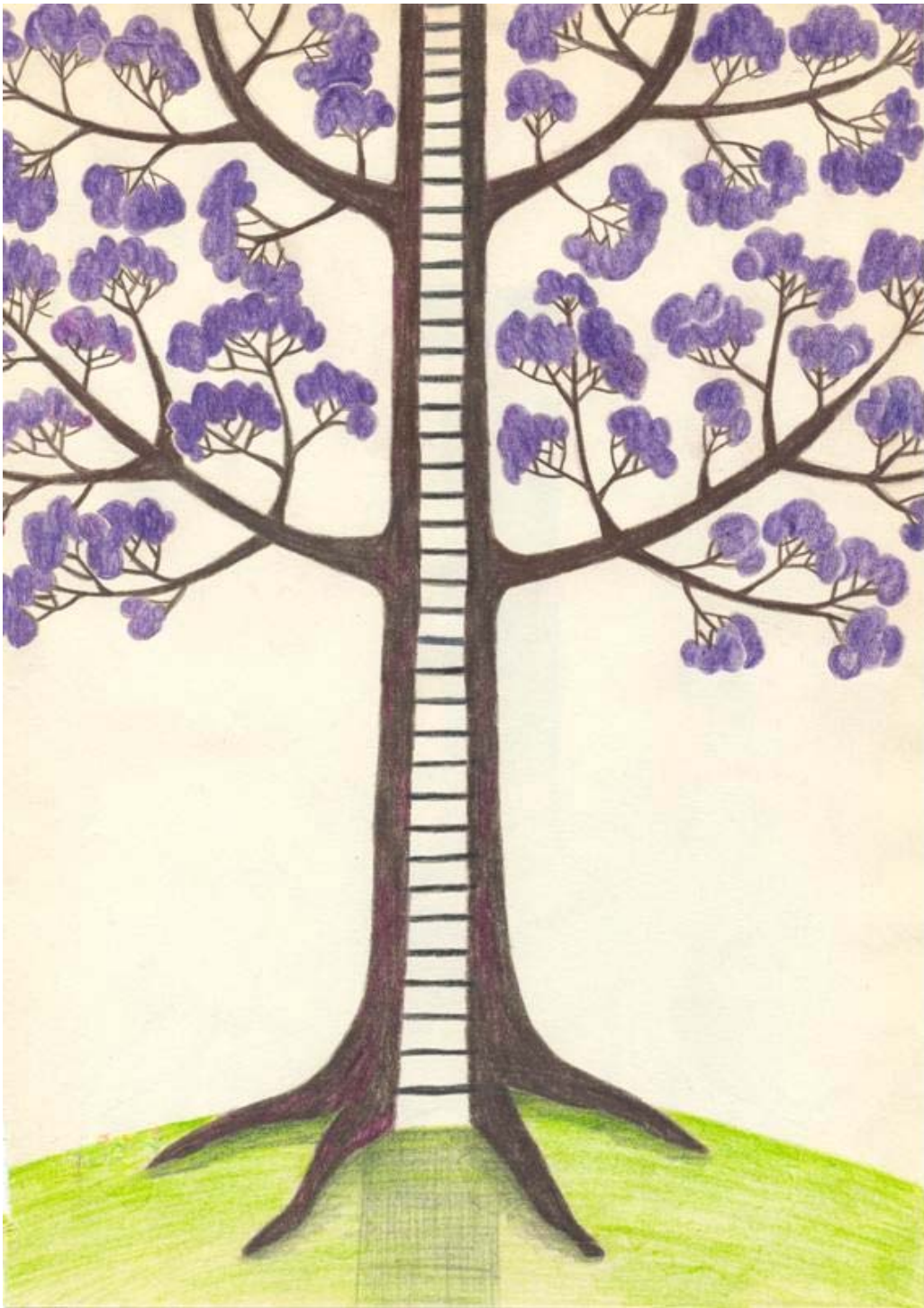
Egyszer volt egy ember, szakála volt kender, fűzfa tarisznyája, tehénszar sipkája. Egy napon felmászott a fára. Eredetileg madártojásért mászott fel, egyre feljebb, azután, amikor megtalálta a csókafészket nem nyúlt hozzá, hanem hosszasan nézte a fa odvában a száraz szénán pihenő négy pettyes tojást és hallgatta a csendet. Sokáig ült mozdulatlanul, érezte a napsütés illatát, hallotta a fiókák neszezését a tojásban, látta egy felhő mosolyát. A hátát nekitámasztotta a fa törzsének és a fejét a fa érdes kérgére hajtotta. A fa átölelte és a levelek csilingelő hangjukon a nevén szólították.

Szótlanul, gondolattalanul és gondtalanul ült a fán és csodálattal nézte, ahogy a csillagos ég elfordul fölötte. Másnap emberek jártak arra és nevetve mutogattak rá: „Ni, a bolond!”

A következő éjszaka esett az eső, a csókák a faodúban összebújva várták a hajnalt és túrték az odúba be-becsapó vízcseppeket. A szél fűjt, a fa boldogan tárta az ég felé az ágait és mélyeket kortyolt a csípős levegőből. A zuhogó eső köpenyként borult a tájra és az ember látta, hogy a fa már az égig ér.

- Nahát, nézd, a kenderszakállú már nincs a fán!
- Biztosan leesett a sárba. - kacagott Mari néni.

A Mennyei Kulcsa

Egyszer volt, hol nem volt, messze-messze innen, ott, ahol a kurta farkú malac túr, élt egyszer két testvér. Az egyik nagyon szépen tudott énekelni, a másik nagyon szépen tudott hallgatni.

„A Mennyei Kulcsa
a kezében van,
senki nem árt neked.”

- énekelte a fiú és a lány hallgatta a testvére énekét és látta, hogy a zene ütemére virágszirmok peregnek és az ének hangjait, mint a pókháló ezüstös fonálát felkapja a szél. Ettől a naptól fogva akár szomorú volt, akár vidám, a fülébe csengett az ének és ha nem hallotta senki ő is ezt dúdolta és ha ráért próbálta elképzelni, hogy milyen lehet az az ember, akinek a Mennyei Kulcsa a kezében van.

Egy napon, amikor a tavaszi mezőn sétált egy patakhoz ért, amin egy híd vezetett át. Átment a hídon és a híd túloldalán egy szürke, égmagas fa tövében eléje toppant egy öregember, aki így szólt hozzá:

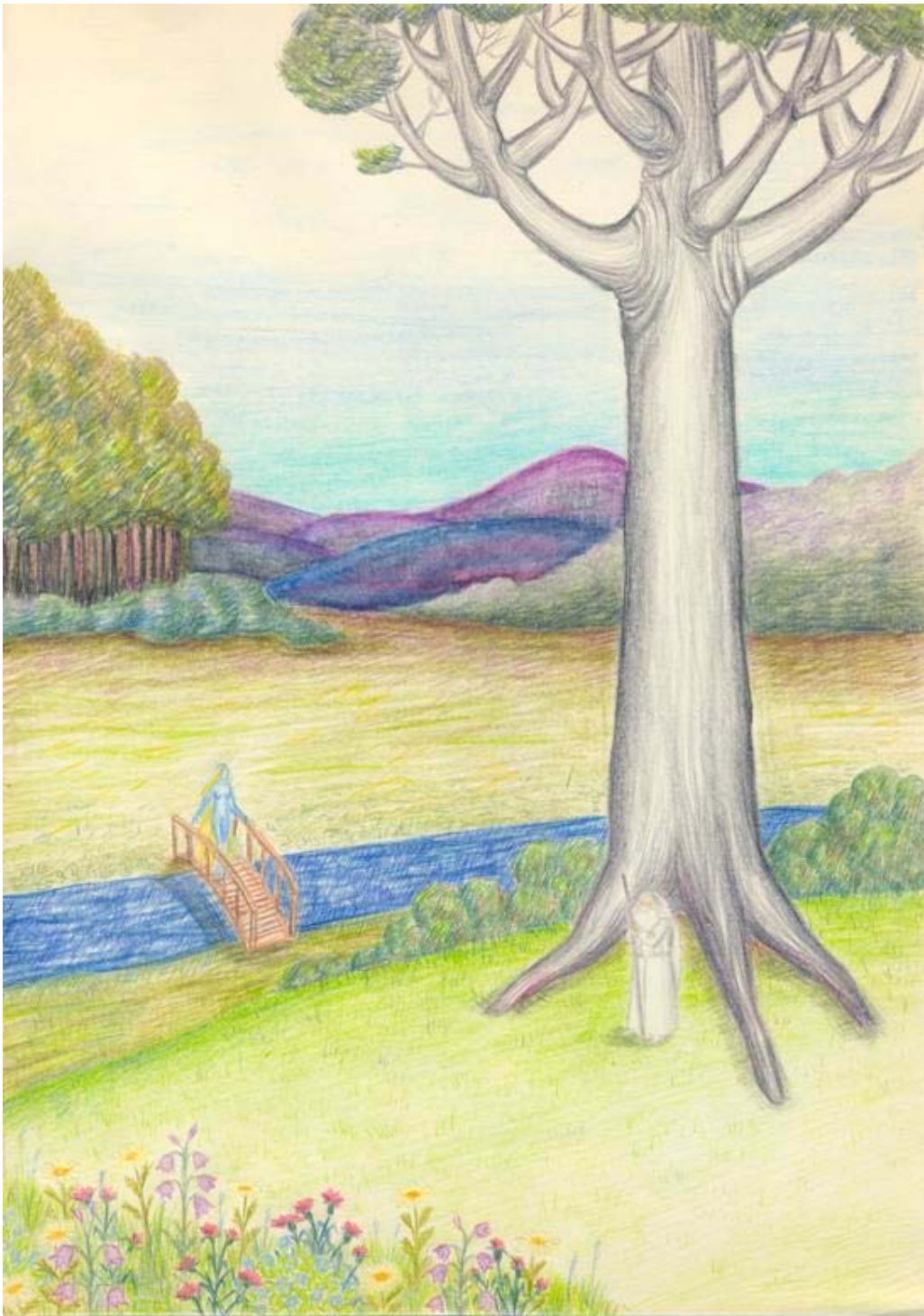
- Tessék, itt van a kulcs, vagy nem ezért jöttél, nem ezt kerested?

A lány nézte a kulcsot, a véseteket, a gyémántokat és a közepén a smaragdot és ezt kérdezte:

- Nekem adod?

- Nem adom neked, mindig is a Tiéd volt, csak már elfelejtetted.

Állt a lány csöndesen, kezében a kulccsal és nem merte megkérdezni, hogy ez most a Mennyei Kulcsa-e, hanem csak megköszönte szépen az ajándékot.

Ahogy a virágos mezőn hazafelé ballagott a kulccsal a kezében, arra gondolt, hogy most odaszalad a testvéréhez és megmutatja neki. „Nézd, látod igaz az ének, és köszönöm szépen, hogy megmondtad, hogy a kezemben van, mert látod itt van.” - így zengtek benne a szavak. Nagyon boldog volt, mert hirtelen minden tiszta lett a számára, mint egy végtelen oldalú kristálygömb, de amint közelebb ért, egyre halkult a zengés, a kristálygömb sziporkákká esett szét és elszöktek előle a szavak.

Megállt a testvére előtt és mindaz, amit meg akart köszönni, amit cserébe akart adni, amit el akart mesélni a világról és amit kívánni akart neki egyetlen szóba állt össze, de azt sem mondta ki.

Az Üvegműves

„I am the game of dice.”
(Bhagavad Gíta)

Élt réges-régen egy üvegműves. Ez az üvegműves olyan poharakat, tálakat, kelyheket, cukortartókat és virágedényeket tudott készíteni, hogy messze földről a csodájára jártak. Szerette ezeket a szép és hasznos dolgokat készíteni, elégedett volt magával és örült annak, hogy az emberek szívesen és örömmel használták az edényeit. Igyekezett minél szebbre készíteni őket és ezért sokféle módon megtanult bánni az üveggel, végül mesterévé vált az üvegekészítésnek és nem akadt párja hetedhét országban.

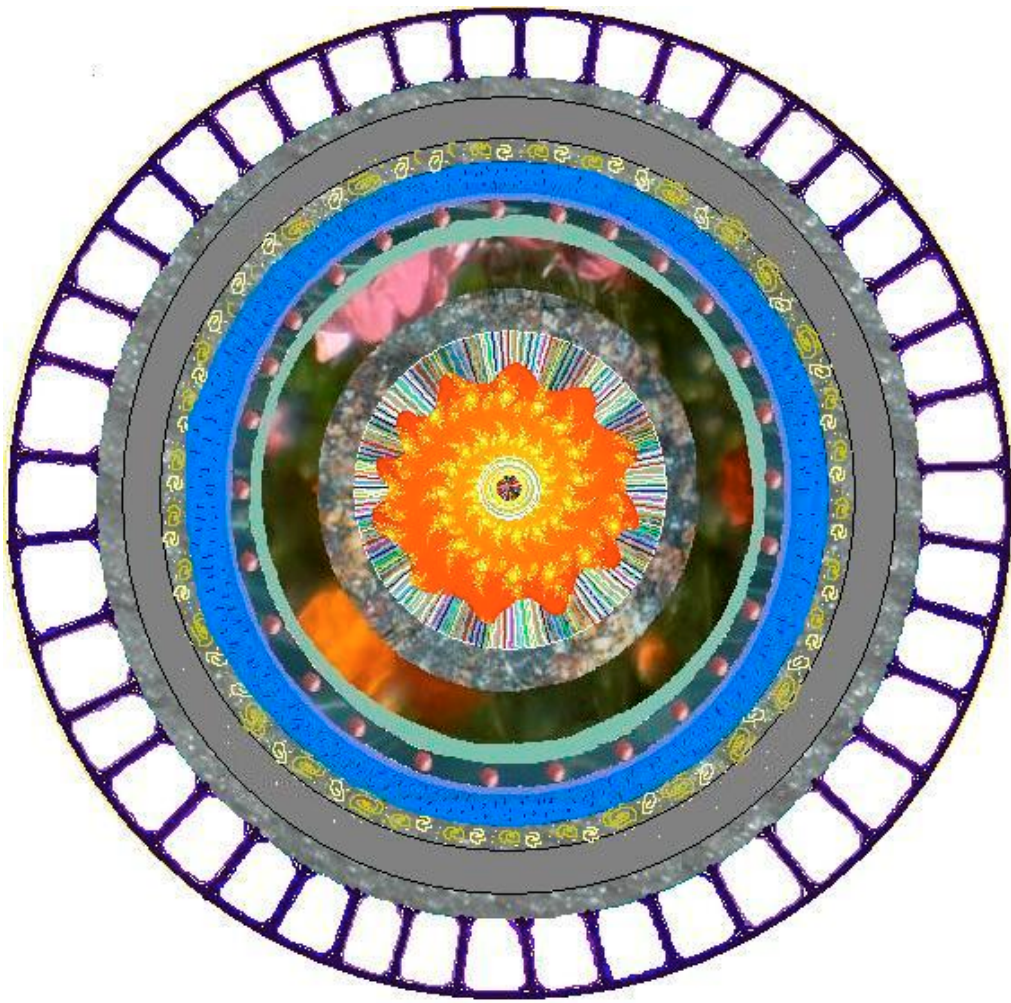
Egy napon, ahogy a műhelyében ült és egy csendes félórában végignézett a szebbnél szebb és hasznosabbnál hasznosabb tárgyakon ez jutott az eszébe: „Vajon mit nem készítettem még?” Ekkor életre kelt benne egy gondolat és az a gondolat teljesen kitöltötte a szívét. Hirtelen úgy érezte, hogy most valami gyönyörűt fog alkotni, bár nem látta, hogy mi lesz az, mert a gondolat a szívében nagyon örvénylett és táncolt és nem tudta megragadni, hogy színről-színre szemügyre vegye.

Izgatottan munkához látott. Olvasztotta az üvegmasszát a kemencében, színezőanyagot téglákat és dobozokat vett elő; minden mozdulata egyszerű volt és pontos.

Látszott már, hogy egy gömböt készít. Ez a gömb több rétegből állt, mindegyik rétege átlátszó volt és mindegyik rétege más-más színű és formájú lett. Az egyik rétegben piros pettyek voltak, ez halványzöld volt, a másikat ezüstös szálak tették szürkévé, ebben rózsaszín foltok úsztak. Aztán volt ott szabálytalan felületű aranysávok és a szivárvány színeiben örvénylő réteg is. Úgy borultak egymásra ezek az üvegburkok, mint a hagymahéjak és a gömb növekedett. Az egyik víztiszta héjba sárga és kék pöttyöket és csigákat rajzolt kínos aprólékossággal. Volt egy réteg, ami füstszürke lett, ebben nem volt minta, de mégis átlátszó volt.

Az utolsó előtti héj jégüveg volt, az utolsó pedig egyszínű mély lila, amelyet a „vasa diatreták” mintájára tört át úgy, hogy a gömb olyan lett, mintha a külső leheletfinom csipke golyóban lebegne.

Hat nap és hat éjjel dolgozott megállás nélkül. Úgy elmerült a munkában, hogy nem érzett sem éhséget, sem szomjúságot, sem fáradtságot. Ahogy a hetedik nap reggelén a csipkeüveg utolsó csiszolásával készen lett mélyet sóhajtva leült. Megtörölgette a kezét, megigazította a kötényt és a ruhaujját és a kezébe vette ezt a csodálatos, ámde teljesen haszontalan dolgot, amit hat nap és hat éjjel alkotott.

Óvatosan forgatta a gömböt a két tenyerén és nézte, ahogy vibrálnak és sziporkáznak benne a formák és a színek. A szemei előtt a piros pöttyökből rózsák nyíltak a nyári mezőn, a rózsaszínű foltok lótuszerdővé álltak össze és a sárga csigák fényesen örvénylettek, mint egy galaxis.

Nézte a művét és boldog volt.

Bori királynő

„Ősz fűtöm háromezer öl, bánatom éppoly messze ér,
fénylő tükrömbe nem tudom honnét került az őszi dér.”

(Li Taj Po)

Egyszer volt hol nem volt, élt egyszer egy királynő, akit Bori királynőnek hívtak. Bori királynő már régen uralkodott Aranyföldön, az alattvalói szerették, mert kegyes és könyörületes uralkodó volt és minden parancsát teljesítették, mert biztosak voltak benne, hogy úgy lesz a legjobban, ahogyan királynőjük mondja. Bori királynő is szerette a népét és mindig csak a javukat tartotta szem előtt. Az uralkodás fárasztó és felelősségteljes órái mellett azonban jutott ideje Bori királynőnek kedves foglalatosságaira is. Legkedvesebb helye a kertje volt, ha tehetett itt sétálgatott, vagy gyomlált, vagy a virágokat ápolta ugyanolyan szeretettel és figyelemmel, mint ahogyan az országa sorsát is a kezében tartotta. Ha valamelyik külföldi fejedelem vagy király ajándékot küldött neki, nem mulasztotta el, hogy virágmagokat és ritka palántákat is küldjön, mert mindenki tudta, hogy ennek az ajándéknak fog legjobban örülni. Ha esett az eső, akkor Bori királynő az ablak mellett hímezgetett vagy festett.

Egy napon elhatározta, hogy nem vágja többet le a haját. Az első időkben nem törődött vele, hogy a haja egyre hosszabb, mert a napi tevékenységeiben nem zavarta. Szorosra font kontyot viselt napközben, éjszakára pedig egy laza fonatba fogta össze. Nőtt-nőtt a haja, már a földig ért, és ekkor kezdődtek a bajok, mert ha nem figyelt rá, akkor rálépett, mivel már nem lehetett kontyba csavarni. Reggelente egyre több időbe telt befonni, emiatt elkésett az audienciáról, ha a kertben sétált, akkor pedig beleakadtak a kert fáinak és bokrainak az ágai és megcibálták. Emellett nehéz is volt ez a hajtömeg, estére megfájdult a nyaka, de mégsem vágta le.

Telt múlt az idő, és Bori királynő haja már háromezer öl hosszú volt, de még mindig nőtt tovább. Már nem tudott a kertben sétálni, mert a nehéz hajtömegbe beleragadtak a kertben falevelek és a réten bogáncsok, már nem jutott ideje délelőtt az alattvalóit fogadni, mivel hosszú órákig csak az irdatlan hajzuhatagot fonta. Éjszaka pedig nem tudott pihenni, mert sajgott a nyaka. A hímzéseit a vásznait és a festékes tubusait belepte a por.

Egy fényes, madárdalos nyári hajnalon, ahogy sajgó nyakkal, fáradtan leült a tükör elé, véletlenül belenézett a tükörbe, és ijedten látta, hogy valaki van ott. Alig ismert magára; arca nem fürdött fényben, hanem fakó volt, eltűnt a napsugár a szeméből. Pillantása a hajára tévedt, ami már olyan hosszú volt, hogy betöltötte a szobát, körülfolyma a tükröt és szinte fojtogatta. Felemelte az ollót az asztalról, megragadta a keze ügyébe eső tincset és lenyisszantotta.

Amikor végzett felöltötte a legszebb ünnepi ruháját és úgy szaladt ki a kertbe. Táncolt és nevetett és a selymes, kurta tincsek viháncolva ugráltak a feje körül. A kerti tónál letérdelt a vízhez, belemártotta a kezét és úgy kacagott, hogy a könnye is kicsordult bele.

A Gyöngykoronás tündér

Egyszer régen egy elfeledett földön élt egy tündér, akinek olyan volt a haja, mintha gyöngyökből fűzték volna, ez volt az ő ékessége és mindenki úgy nevezte: „a Gyöngykoronás,„. A Gyöngykoronás tündér legszívesebben a vizesések közelében sétált, ült vagy táncolt, és amikor táncolt a hajfürjei úgy csillogtak és csengtek-bongtak, mint a vizesés cseppjei és orgonaszínű gyöngyruhája úgy repült körülötte, mint a kövekről szétfröccsenő vízpermet. Könnyedén ugrált végig a patakmeder kövein, és a lába nem hagyott nyomot a legfinomabb mohán sem.

Egy napon feltűnt neki, hogy a vizesés hangja halkult, a vízcseppekből eltűnt a szivárvány, a nap nem ragyog a mohaszőnyeg harmatcseppjein. Nem tudta, hogy mi történhetett, miért van így és elindult, hogy megkérdezze egyik tündértársnőjétől, aki a közelben lakott.

A másik tündér figyelmesen meghallgatta őt és így szólt:

- Tudom, hogy mi az oka annak, hogy nem hallod a víz zúgását, nem látod a szivárványt és a napsugarakat. Beléd fészkel a Szomorúság.

Mivel nagyon szeretett volna a Gyöngykoronás tündérnek segíteni így szólt:

- Gyere, elviszlek a Fényörvényhez. Ott bele kell dobnod a benned lakó Szomorúságot, akkor megszabadulsz tőle mindörökre és többé nem fog háborgatni, akkor megint látod majd a szivárványt és hallod a vizesés zenéjét.

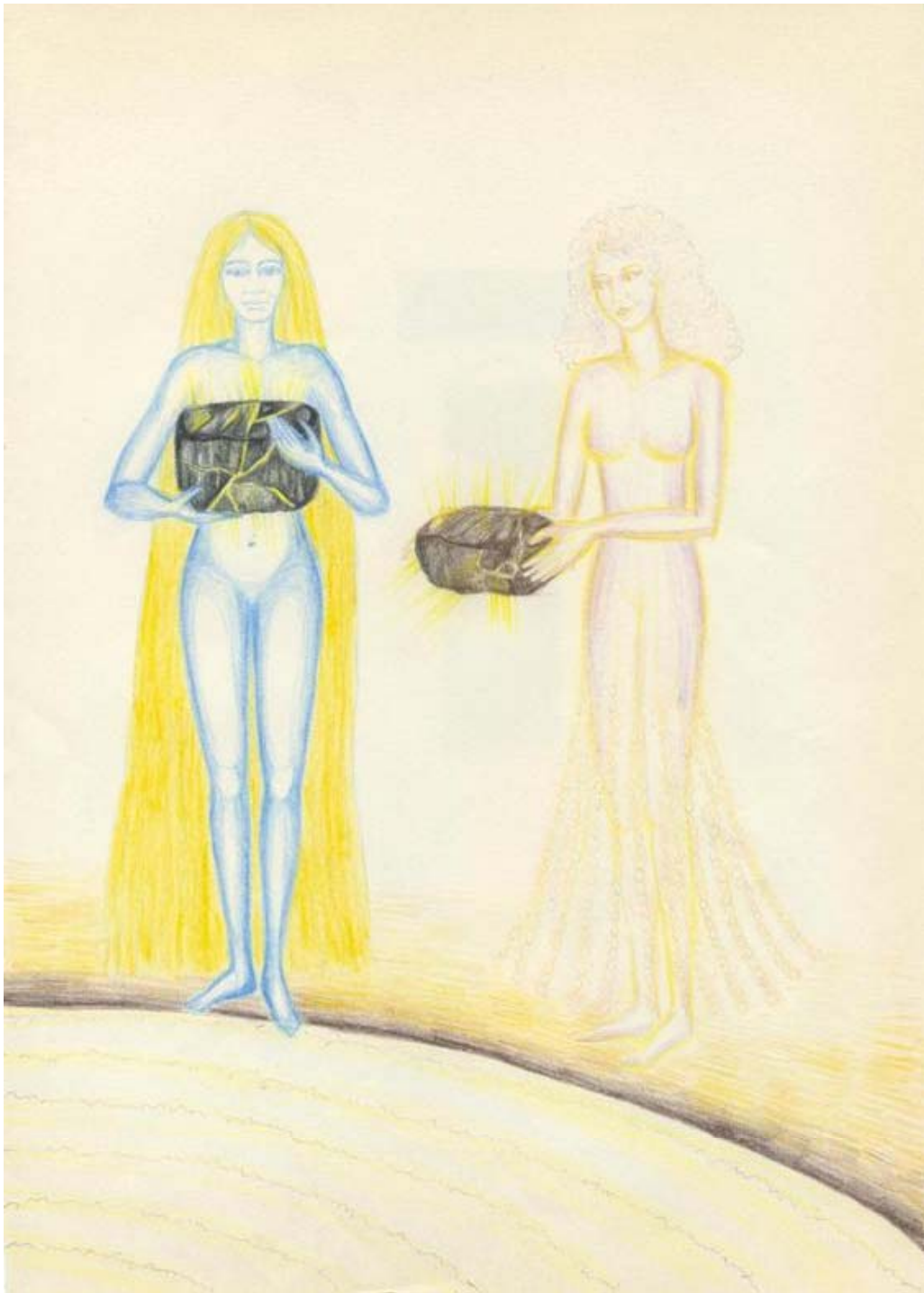
A Fényörvény olyan volt, mint egy habzó fortyogó kút, vize mégis hűs volt és illatos, és ahogy a partjára értek, mint egy varázsütésre a Gyöngykoronás tündér Szomorúsága előbújt.

- Most fogd a kezébe a Szomorúságot és dobd bele!

- Nem tudom eldobni! - kiáltotta ijedten a Gyöngykoronás tündér.

„De igen, mert képes vagy rá.” - akarta mondani a másik tündér, de nem jött ki hang a torkán, mert ekkor az ő kezében is megjelent egy ronda, nyálkás, csúszós dolog.

Ekkor megértette, hogy benne sokkal nagyobb Szomorúság fészkel, sokkal régebb óta és érezte, hogy a kezéhez tapad, a karjai közé bújik és nem akarja őt elhagyni. Látta, hogy a Gyöngykoronás tündér a Fényörvénybe hajtja a saját Szomorúságát, utána pedig a vízhez hajol és belemossa a kezét, a víz kis lángnyelvei pedig üdvözölve simogatják a kezét, aztán ránéz és mosolyog. „Ha neki sikerült, akkor nekem is sikerülhet.” - gondolta, és a Szomorúsága az örvénylő habok közé hullott a kezéből és megértette, hogy az egyetlen lény, akin azon a napon segített saját maga volt.

A tűszívű leány

Réges-régen az Óperenciás tengeren innen, az Üveghegyen túl élt egy leány, akinek tűszíve volt. Amikor télvíz idején mindenki fázott és didergett ő akkor is nevetve járt a hulló hópihék között, mert nem érezte a jégkristályok érintését. Amikor az erdőben sétált az erdő vadjai mind köszöntötték őt és a nyomába szegődtek. Amikor a réten megpihent a vadállatok és a madarak köré gyűltek, hogy melegedjenek a szíve tűzénél.

Körülvették az őzek és a szarvasok és a vállára hajtották a fejüket, a nyulak az ölébe ugrottak és a madarak a tenyerébe bújtak. Ő pedig mindöjükre rámosolygott és meghallgatta, hogy mit beszélnek, közben a melegével úgy beborította őket, mint egy dunyhával. Elfelejtkezett a fáradságáról, éhségéről, szomjúságáról és csak hallgatta a madarak veszekedését és sivalkodását, ahogy mindegyik a tenyerébe akart férközni, hogy ott melegedjék. Amikor a madarak végre elfészkelődtek és elhallgattak, akkor pedig ő mondott meséket, amik úgy álomba ringatták őket, mint a tenger mormolása. Ahogy a meséket mondta elolvadt körülötte a hó, a tavaszi virágok hitetlenkedve bújtak elő és felé fordították a fejüket. Akár akarta, akár nem, áradt a szívéből a meleg. A madarak pihegve ültek a tenyerén, ő pedig megsimogatta őket, így aludtak el boldogan a puha melegben.

A tűszívű lány ült a réten a hótenger közepén a kis zöld szigeten és körötte mélyen aludtak a vadállatok és a madarak. Mosolyogva nézte a hullámzó hómezőt és nem kérdezte meg magától, hogy miért kell ennek így lennie.

A tűszívű lány azért volt ilyen, mert nem tudott másmilyen lenni.

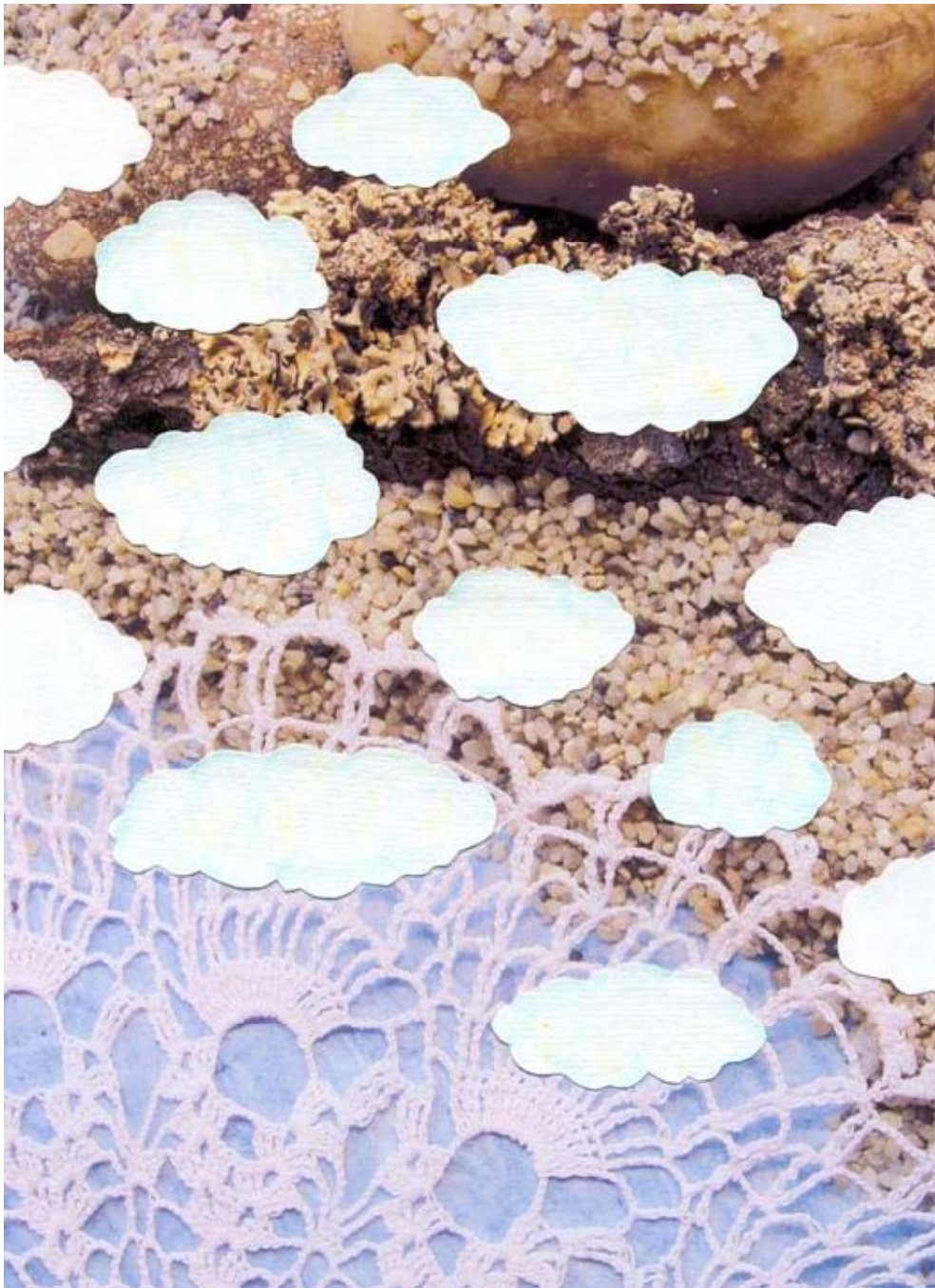
A jégbezárt madár

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tenger partján élt egy csodaszép madár. Piros volt a csőre, mint a tűz, a szárnyai kékek voltak, mint az ég, a szeme pedig olyan fekete volt, mint a lávakő. Ez a madár a parti kopár sziklákon épített magának ágdarabokból és zöld mohából egy kis hevenyészett fészket. Nemigen gondosan építette meg, és keveset is törődött azzal, hogy tollpihékkal és pókfonállal kibélelje, mivel csak keveset tartózkodott itt. Legszívesebben repülni szeretett. Pehelykönnyű kis madár volt, ezért könnyen felemelkedett a szelek szárnyán a magas levegőébe. Ha felszállt mindig messze tekintett, lefelé, a viharos tengerre soha, mivel csak az érdekelte, hogy fent-fentebb mi van. Csillogó fekete szemeivel mindig csak a láthatárt, vagy a csillagos eget kémlelte. Egy-egy felhő szélén megpihent és amikor innen lenézett, akkor az Óperenciás tenger hatalmas hullámait csipkéknek, a part szaggatott szikláit jelentéktelen kavics törmeléknek, az ősfenyves fáit pedig zuzmótelepeknek látta. A báránfelhők hullámozó tetejét érezte igazából otthonának és a magas ég jégkristályainak szikrázó világát. Úgy érezte ilyenkor, hogy az ég már csak egy szárnycsapásnyira van tőle, de ezt az utolsó szárnycsapást sohasem tette meg.

Egy napon az Óperenciás tenger különösen háborgott és vadul csapkodta a sziklákat, de a madár nem igazán törődött ezzel, mert ő sohasem figyelte a földet. Szokása szerint útra kelt, de nem jutott messzire. Az ég egy röpké pillanat alatt elsötétült, és nagy cseppekben hullani kezdett a fekete eső.

A madár csuromvizessé ázva, jégtől megverve, elcsigázottan vergődött vissza a fészkére. Most először bánta már, hogy nem keresett egy védett odút és fészket nem bélelte ki mással csak száraz gallyal! Ázva-fázva fogadta meg magának, hogy csak múljon el a fekete jégvihar, ő bizony kijavítja, megigazgatja ezt a kopár fészket, de a vihar nem adta alább, sőt egyre erősödött.

A madár fázott, tollai hidegen tapadtak a testéhez és egyszer csak azt érezte, hogy nem tud már mozdulni sem. Az ítéletidő pedig tombolt tovább, hópelyhek és jégzilánkok kavarogtak az orkánban, a tenger feketén fortyogott, a parti sziklákat ezer kézzel tépték-szaggatták a nekivadult hullámok.

Egyre hidegebb lett és a madár gyönyörű tollaira lassan-lassan ráfagyott a víz és olyan kemény páncéllal vette körül, mint a kő. Másnap kisütött a nap, és a jégbezárt madár úgy csillogott a napsütésben, mint egy szivárványszínű gyémánt.

Teljesen véletlenül járt arra a tenger habjain ugrándozva a Vízitündér. Amint közelebb ért a parthoz, megpillantotta a furcsa csillogást és kíváncsian közelebb merészkedett.

- Nicsak, egy jégmadár!

Nem sokat gondolkozott, elővette az ezüsttükkrét és a napsugarakat a madárra irányította, hogy a nap meleg fényével leolvassza róla a jégburkot. A madár fekete szemeibe szúrtak a sugarak és teljesen elvakították, próbált volna sívítani, hogy akárki az, de ne tegye ezt vele, ne vakítsa meg, de mozdulni sem tudott. A jégburok olvadni kezdett. A Vízitündér a tenyerébe vette a madarat és ezt mondta neki:

- Mit csináltál, te kis buta madaram? Miért nem építettél magadnak egy jó puha fészket, talán nem tudod hogyan kell? Na majd én megmutatom neked!

Akarta volna mondani a madár, hogy de bizony tudja, és különben is azért nem, mert nem is akart, de jobbnak látta hallgatni. Ázottna pihegett és kettőt csippantott, amit a Vízitündér úgy értelmezett, hogy igen, a madár azt kéri, hogy mutassa meg, hogy hogyan kell fészket építeni.

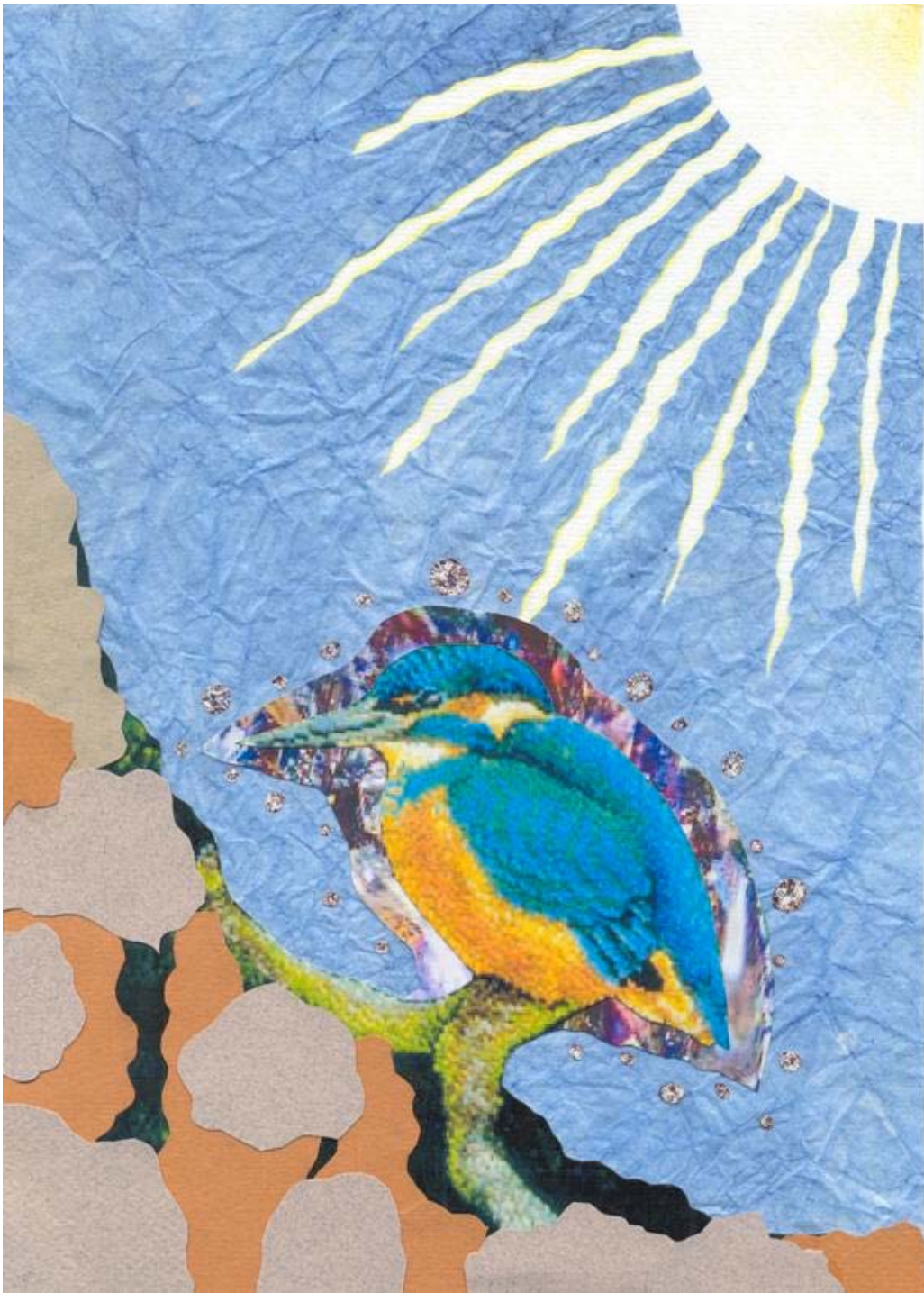
Fonta, fűzőgette a tündér a pókfonalat és a gyopár leveleket, legutoljára körülkötötte az egészet a ruhája selyemszalagjával. Belesimogatta a madarat az elkészült fészkekbe, aztán leugrott a szikláról egy habos tajtékra, és nevetve elszaladt.

A madár izgett-mozgott az új fészkében és a lassan megszáradó tollait rendezgette. Nagyon dühös volt.

Nekivörösödve fújtatott és cikkogott, majd' megpukkadt a dühtől, hogy ez az együgyű, buta tündér mit merészelt, és mindezek közben az új fészek simogatta és melengette. Dühös volt a Vízitündérre, hogy majdnem megvakította a tükrével és a szíve is szúrt ott, ahol rátűzött a napsugár. A nagy dühösségtől egy pillanatra még gondolkozni is elfelejtett, és ebben az egyetlen üres másodperctörédben végighasadt a tollruhája és ijedten látta, hogy a szíve helyén felragyog a Nap. Megérintette a szívén a Napot és érezte, hogy milyen áradóan fényes, de nem mert ránézni, mert olyan gyönyörű volt. Vett egy nagy levegőt és a kezeivel végigsimította az arcát, tekintete pedig a Vízitündért kereste. Csipogni próbált, de csak kiáltani tudott:

- Várj meg!

A tündér visszafordult, integetett neki és kacagott.

Buddha ébredése

Buddha akkor világosodott meg, amikor meglátott a folyón egy csónakot, amelyben hegedült valaki. Így kiáltott: „Milyen képtelenül egyszerű, ha a húrt túlfeszítik, akkor elpattan, ha laza marad, akkor nem fog szólni.” Ezzel felugrott, otthagya az elképedt aszkétákat, akik éppen a mindennapi madárürüléket ették és nevetve leszaladt a folyóhoz, lemosta magáról az aszkézis több hónapos mocskát, elment a pásztorokhoz, friss kecsketejet ivott, sajtot evett és kenyeret, szeretkezett az egyik pásztorlánnyal. Együtt nézték mosolyogva a naplementét, aztán jóízűen elaludtak a szénára terített bőrökön. Másnap hajnalban, amikor kialudta magát felkelt, reggelizett, mosolyogva megköszönte a szíveslátást, és elment. Azontúl csak olyan dolgokat tett, amit a sajátjának érzett.

Csuang-ce mosolya

„A zene megtisztítja az emberek érzéseit. A láthatatlan hang az emberek szívét megmozgatja és egyesíti. A zene hidat ver a láthatatlan világ felé.”

(Ji King)

Csuang-Ce lejött a hegyről, ahol már évek óta élt. Az udvarház kapujában mély meghajlással köszöntötték az ajtónállók a ház urát. A felesége elészaladt a hírre, boldogan megölelte, és a fogadószobába vezette, közben egy intéssel utasította a szolgálkat, hogy készítsenek forró fürdőt, tiszta ruhákat, ebédet és szellőztessék ki a régi szobáját, mert a ház ura hazatért. Csuang-ce mosolyogva hallgatta, ahogy a felesége beszámol a gazdaság állásáról, és a kormányzó és a mandarin leveleit tette elé, sorra nyitotta ki a szekrényeket, amelyekben a mester tisztelőinek ajándékai álltak takaros rendben: jáde szobrok, tájkép-tekercek, porcelán teáskészlet. Csuang-ce nem szólt, csak nézte a feleségét, a felhőfrizurát, a pici cseresznyeszínű száját és a füzlevél-szemöldököt. Próbált a szemébe nézni, és a néma nyelven beszélt ő is hozzá. Közben elkészült az ebéd.

Csuang-ce nem szólt senkihez, csak mosolygott, a gyerekek eléhordták az írásfüzetüket, hímzéseiket, rajzaikat végül kérték, hogy menjen velük papírhajót eregetni. Estig úsztatták a pataknál a hajókat és nevettek, amikor megakadt a hajó és nevettek, amikor továbbment a hajó, vagy körbefordult. Amikor az utolsó is elúszott és beesteledett, Csuang-ce összeterelte a gyerekeket és hazasétáltak. Estére kitakarították a régi lakrészt, füstölőt gyújtottak és mécseseket, ropogós, napszagú ágyneműket húztak a régen használt vánkosoakra. A kék porcelánedényben a kert legszebb hopeji rózsái illatoztak. Csuang-ce leült a tornácon, elővette a fuvoláját és játszani kezdett. A fuvola rég nem hallott hangjainak hívására előjött a felesége is, és sóhajtva leült mellé: „Istenem, milyen gyönyörű ez a dal. Emlékszem, hogy mindig a mestere voltál ennek a hangszernek, de most ha lehet még szebben játszol rajta, mint régen, amikor megismertelek. Emlékszel milyen volt?” Csuang-ce letette a fuvolát.

Az asszony egész éjjel arról beszélt, hogy a férje mennyire hiányzott neki, és hogy csak azt várta már epedve, hogy mikor tér vissza, hogy megint együtt legyenek végre. Csuang-ce hallgatta és mosolygott, az asszony pedig elégedetten tért nyugovóra.

Pirkadatkor Csuang-ce senkitől sem búcsúzva visszaindult a hegyre. A feleségéért jött le a hegyről, mert szerette volna ha elkíséri őt és reménykedett benne, hogy együtt mehetnek tovább. Nehezek voltak a léptei a hajnali ködben a szívére nehezedő szomorúságtól, aztán kisütött a nap és így szólt hozzá: „Majd legközelebb! „

Csuang-ce elővette a fuvolát és játszani kezdett.

Ré lelke

Ré, Atlantisz királya a napfelkelte csöndjében állt és az óceánt nézte. A hajnal napsugarai úgy szaladtak szét a hullámokon, mintha vérrel öntöznék meg a habokat a felkelő nap. Ré emlékezett. Több gyermeke is volt, de első leánya születése volt számára a legemlékezetesebb, mivel őt saját akaratával hozta létre a fényből. Istentől kért egy magas lelket, és Isten, mivel szerette őt, elküldte számára egyik engedelmes szolgáját, hogy mindkettőjüket megjutalmazza. A leány Isten engedelmeivel a fényből lépett elő, nem anya szülte. „Ré-lelke”, így nevezte el Ré, és Isten mosolyogva bólintott; „legyen”. Ré-lelke nem volt egyedüli fény-gyermek, számos hozzá hasonló lélek járt akkoriban a földön, nem számított különleges lénynak, ő sem tartotta magát annak.

„Most változik a világ, Atlantisznak vége.” - gondolta Ré. „Miért kell ennek így történnie? Talán mert túl boldogok voltunk, túlzottan elzárkóztunk?” Istent kérdezte meg, Isten pedig így válaszolt: „Tovább kell mennetek.” „Tovább, hová tovább?” - és nem tudta Isten elől elfedni a szomorúságot, ami Atlantisz elvesztése miatt ébredt a szívében. Próbálta a fénylő tengerbe hajítani, de nem tudta eldobni, a kezeihez tapadt. „Ki tudná megállítani?” - kérdezte, de Isten válaszát nem hallotta meg.

- Apa! - Ré-lelke halkan szólította meg, odalibbent hozzá és átölelte. Nem kellettek szavak, ahhoz hogy elmondják egymásnak, hogy milyen szép az atlantiszi hajnal, az ég felhővirágai hogyan bomlanak ki és hervadnak el, és hogy a sós pára frissességet permetez az arcukra. Körülsuhogta őket a nap aranyló fénye, és Ré szomorúsága egy végtelennek tűnő pillanatig elenyészett. „Valamit nem mondasz el, elmondhatod, tudod.”

Ré-lelke az apjára mosolygott. „Szeretlek, apa.” Nem próbálta sem elrejteni a szívét sem kimondva nevet adni a benne táncoló dolognak, csak egy nyíló rózsát küldött Rének.

- Még 59 nap.

- Holnap elmegyek a tóhoz, mert még meg szeretném nézni egyszer.

- Értelmetlen dolog, hiszen a szívedben van már.

- Azért én mégis elmegyek. Hajnalban indulunk.

Ré bólintott. „Legyen.”

Ré-lelke és Isten-ereje puha léptekkel futottak lefelé az ösvényen. Az erdő zengett a rovarok és madarak hangjaitól, a távolból hallatszott a vízesés dobogása. A patakkal együtt értek az erdő szélére, ahol a hegy leszakadt a mélybe, és a patak vize dübörögve hullott alá párafelhőt terítve a völgyre. A völgyben a tó fölött örök szivárvány játszott a napsütésben. „Mi megmenekülünk, ők meghalnak.” „Ré-lelke, nézz rám!” - lépett közelebb Isten-ereje a lányhoz. „Mellettem nem kell félned semmitől, én mindentől megvédelek, nem engedem, hogy bántsanak téged. Nem engedem, hogy bajod essen.” Ré-lelke nem félt, mert a fiú szavai lemosták róla a félelmet. Ahogy hallgatta őt érezte, hogy elborítja a félelemnélküliség, végigömlik az arcán, a vállán és a hátán. „Ez gyönyörű, köszönöm szépen.” - rámosolygott Isten-erejére. Isten-ereje mély levegőt vett és úgy érezte, hogy végtelenül erős és hatalmas, olyan, mint egy fényesen ragyogó, gyönyörűségesteni lény. Megfogták egymás kezét és elrugaszkodtak a szikláról. A nyomasztó gondokat nem vitték magukkal és mivel súlytalanok voltak fel tudtak repülni. Szívüket átmosta a pára, a hajukat megfésülte a szél. Keresztülsuhantak a szivárványon és a fény aranszínű hálójába kapaszkodva leereszkedtek a vízpartra. Ledobták a páráról nedves ruháikat a fűre és viháncolva és egymást fröcskölve szaladtak a kristálytiszt vízbe, majd versenyt úsztak. Amikor elfáradtak a vízre feküdtek és a halakat figyelték szótlanul és ekkor rájuk talált megint a pusztulás gondolata, és megkocogtatta a vállukat. Kiúsztak a partra hanyatt feküdtek a fűvön, Isten-ereje átölelte Ré-lelkét és a szikrázóan kék eget bámulták.

- Vízvírág, szerelmem.

- Ezüstlótusz, szerelmem. Hm. Még nem vagyok a feleséged, nem szólíthatsz az asszony nevemen.

- Vízvírág, feleségül kérlek, ha visszatértünk.

- Apám nem fogja megengedni, mert akkor nem az ő hajóján megyek, ahhoz nem járul majd hozzá.

Ré-lelke és Isten-ereje egymást nézték, és mindketten mosolyogni próbáltak. Ré-lelke felült, amikor megérezte, hogy kicsordul az első könnycsepp a szeméből, összekuporodott és hangosan és abbahagyhatatlanul sírni kezdett. Isten-ereje átölelte, magához szorította és csókokkal borította a haját, a kezeit és az arcát. „Ne sírj, ne sírj.”

Éjszaka holdtöltekor indultak vissza. A visszaút több előkészületet igényelt, mert komoly emelkedésre volt szükség. Négy órát ültek a megfelelő testhelyzetben meditálva, hogy az energiavezetékeik kellően nyitottak legyenek. Éjjel két órakor, amikor a holdvilágnál meglátták az emelő energia szálakat elindultak. Előbb lassan inogva lebegtek a föld felett pár percig, majd egyre gyorsulva felemelkedtek. A hegyoldal fölé szálltak és pár percig csak az éjszakai tájat nézték lassan körbefordulva, majd leereszkedtek a hegyoldal göröngyös kavicsaira.

- Ennyi idő alatt már felkapaszkodtunk volna gyalog.

- Igen, de az nem ilyen.

Hangtalanul egymásra nevettek, majd kéz a kézben továbbindultak a hegyi ösvényen. Egy, másfél órás gyaloglás után érkeztek a hegy istenének szentélyéhez, ahol rövid ima és köszönet mondás után nyugovóra tértek.

Ré-lelke érezte apja hívását. Érezte apja türelmetlenségét, haragját, kétségbeesését, és maga is megijedt, nem tudta mire vélni ezt az üzenetet. Sohasem látta apját sem türelmetlennek, sem haragosnak, sem kétségbeesettnek, még akkor sem, amikor 273 nappal azelőtt először mutatkozott a Pusztulás Jele. Ré-lelke rohant, mint a vihar, ruhája örvénylett mögötte, az arany diadém a szemébe csúszott, de kitépte a hajából és a kezébe szorította. Kipirultan, zihálva, kibomlott hajjal ért a trónterembe, reszkető kézzel illesztette vissza csapzott tincsei közé a hajpántot. Isten-erejét látta állni a trónszék előtt, apja a trónszéken ült szokott méltóságában, körülötte ültek a Bírák és Atlantisz más előkelői és tudósai. Isten-ereje rózsapiros arccal mosolyogva nézett rá, és a szemében ragyogott a boldogság. „Hát megtetted?” „Vízvirág!” Ré-lelke ijedten nézett körül, Ré összeráncolta a szemét és tekintete haragosan Isten-erejére villámlott. „Nem adtam áldásomat rátok, hogy mersz nevet adni egy atlantiszi királylánynak?” A lány érezte, hogy a szíve nagyot dobban, agya kiürült, fejében csak egy xilofon szólt elviselhetetlenül magas hangokat kiadva. A hangok a fejében születtek és végigborzongatták az egész testét. Ré megszólalt:

- Sem az idő sem a hely nem alkalmas arra, hogy nászt üljünk. Döntésem az, hogy amint biztonságosan partra szálltunk a szárazföldön és új lakóhelyet találtunk magunknak, akkor térjünk vissza a lánykérésre. Addig nem helyénvaló időt pazarolni erre. Ré-lelke az én hajómon utazik. Vége, szót se többet.

Isten-ereje mélyen meghajolt Ré előtt és senkire sem nézve távozott. Ré utána nézett, és látta, hogy a fiú haragja mint egy köpeny terül szét mögötte, és látta azt is, amint Ré-lelke kezéből egy rózsza repül a fiú után: „Ezüstlótusz!”

- Tudom mire készülsz Ré-lelke, én ne tudnám, kérlek ne tedd, maradj a hajómon, akkor nyugodt leszek. Úgyis nehéz lesz elmenni, ki tudja mi vár ránk, ne nehezítsd meg a király dolgát a felelőtlen, buta viselkedéssel.

- Apa, én szeretem Isten-erejét.

- Ostobaság, értsd meg, egy fényből született atlantiszi királylány ilyen vakon rohanjon a végzetébe. Te aki arra születél, hogy mágus-pap legyél, aki elvágja a karmát.

- Én arra születtem, hogy éljek, néhány nap múlva pedig már nem leszek atlantiszi királylány.

- Atlantisz mindig lesz. A szívünkben tovább él. Hogyan tartsalak vissza?

- Miért nem adtál hozzá feleségül?

- Amint partra szálltunk egybekelhetek.

- Apa, ha nem találkoznánk, akkor tudd, hogy bárhová is kerülök én boldog leszek, mert ő mellettem lesz.

Ré nézte, ahogy a lány sarkon fordul és leszalad a keskeny rámpán a partra, és továbbsiet a ködben a kikötő távoli vége felé. Isten-ereje türelmetlenül állt a rámpa végében a parton. „Várjunk még!” Pillantását a ködbe fúrta, úgy figyelt, hogy a jelzőkürtök rivallását nem is hallotta. A szürke köpeny lobogva bontakozott ki a ködből. „Vízvirág!” „Ezüstlótusz!” Felszaladtak a rámpán, a horgony csikorogva emelkedett és a hullámváz lassan himbálta a hajót a nyílt víz felé.

- Szerelmem, áldás nélkül jöttem el.

- Apád szeret téged, azt tudod ugye?

- Nem adta ránk az áldását, így nem lehetek a feleséged.

- A társam lehetsz, jóban-rosszban.

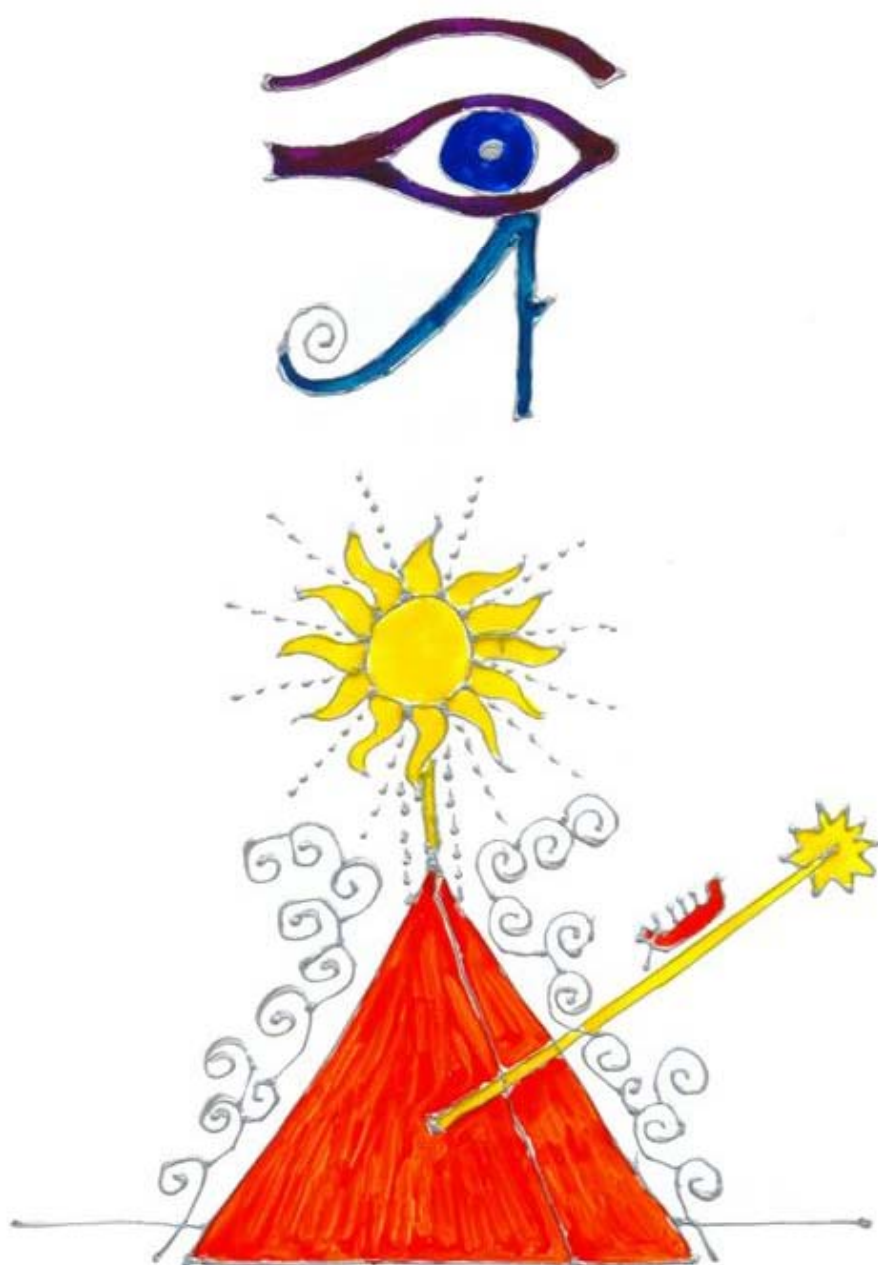
- Örökké.

- Úgy legyen.

A vihar tombolása nappal is folytatódott, a vitorlást dobálták a hullámok. A hegynyi méretű hullám tetejéről úgy zuhantak alá, mintha egy szakadékba esnének, a fedélzeten végigsöpört mindannyiszor a sós víz. Ré-lelke és Isten-ereje a kormánykerék közelében egy korláthoz kötözték ki magukat, ahol a korlát egy kevésbé védte őket a víztől. Csusomvizesen és elcsigázottan ölelték át egymást. Már órák óta nem beszéltek szóval, csak a néma nyelven. „Ne félj Vízvirág!” „Melletted soha sem félek!” Ekkor eltört az árbóc, a kötelek sivítva szakadtak el, a hajó megdőlt és a következő hullám darabokra törte. A vihar bömbölése elhallgatott, nem esett már az eső, meleg lett, érezték, hogy a ruháik már nem tapadnak hideg kőként a testükre, mert már nincs is rajtuk ruha. Kinyitották a szemüket és látták, hogy mindent arany színű fény borít, a lábaik előtt pedig végestelen-végig varázslatos lótzusok nyílnak.

Ré a piramis csúcsán állt és emlékezett. 139 éves volt már, de nem tudta elfelejteni, azt az utolsó képet, amint Ré-lelke és Isten-ereje a hajó fedélzetén egymás karjaiban mosolyogva, félelem nélkül néznek szembe az utolsó hullámmal. Minden nap látta ezt a képet, az utolsót, és nem tudta elfelejteni ennyi eltelt év alatt sem lánya szavait: "néhány nap múlva már nem leszek atlantiszi királylány." Ekkor már régen megértette, hogy gőgös, önző és éppen ezért mélységesen emberi tett volt megtagadni az áldását tőlük. Szerette ezt az emléket minden fájdalmával és keserűségével együtt, mert ez a fájdalom, keserűség, és a tehetetlen düh, a szeretet, a féltés és féltékenység tanította meg neki azt, hogy ő maga nem kozmikus isten többé, csak élő ember.

A Beszélő Könyv

„A boldogság keresése öntudatlan kutatás az Önvaló után.Í
A Guru nem előidézi az Önvaló felismerését,
egyszerűen eltávolítja annak akadályait.”
(Sri Ramana Maharsi)

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy elátkozott lány, akinek az volt a sorsa, hogy nem lehetett boldog. Egy napon elhatározta, hogy útra kel, hogy megtudja, hogy hogyan múlhatna el róla ez az átok. Ment mendegélt, egyszer csak meglátott az erdőben egy kis házat, oda betért. Ott üldögél egy anyóka, köszöntötte az anyókát illendőképpen az pedig így szólt hozzá:

- Jó estét neked is lányom, de mi szél hozott erre téged, ahol a madár se jár?

- Kedves néném, én bizony megelégteltem az elátkozott életemet és ezért elindultam megkeresni az Átkot, hogy szembenézhessek vele.

- Hhaj, nagy dolog ez lányom, nohát, gyere ülj ide mellém, hadd nézzelek meg jobban. Nem más a te bajon, mint az, hogy fogva tartják a te Elrejtett Kincsedet, meg kell keresned és vissza kell szerezned. Nehéz és hosszú út az, amin elindultál, de hogy ne menj egyedül íme neked adom ezt a Beszélő Könyvet, ha valami gondod-bajod támad a hosszú úton, kérdezd meg a Könyvtől, hogy mit tegyél, merre menj tovább meglátod segíteni fog a legszorultabb helyzetben is! Most gyere, költsd el velem a vacsorát azután feküdj le aludni, holnap majd többet is mondok.

Úgy is lett, a lány megvacsorázott az anyókéval, azután a kemence sutba lefeküdt egy báránybőrre, betakarózott és elaludt. Pitymallatkor felkelt, tejet forralt, kenyeret pirított, hogy mire az anyóka is felébred készen várja a reggeli.

- Látom jóra való teremtés vagy! No, mielőtt továbbmennél még adok egy jó tanácsot jegyezd meg jól: egyetlen gyertya fénye is elég, hogy eloszlassa a sötétséget. De a legsötétebb helyen a szíved fényével kell világítanod, mert akkor a Nap fog a szívedben kigyulladni és az világít majd neked. Most pedig ezen az úton menj tovább, elérsz egy udvarházhoz, ott a nővérem lakik, mondd neki, hogy szolgálatot keresel és állj be hozzá cselédnek, aztán igyekezz híven szolgálni, meglásd meglesz a jutalmad! Isten veled!

Ment a lány tovább, el is ért az udvarházba. A ház előtt állt egy az előzőnél is sokkal öregebb anyóka.

- Köszöntelek Öreganyám! Jó napot kívánok!

- Neked is jó napot lányom! Mi járatban vagy?

- Szolgálatot keresek!

- No, akkor jó helyen jársz, gyere be, nálam szolgálhatsz. Takarítod majd a házamat, gyomlálod a kertemet.

Úgy is lett, beállt a lány az öreganyóhoz cselédnek, takarított, főzött, mosott, kapált, gyomlált napestig, meg is volt vele elégedve a gazdasszonya.

Három hónap elmúltával így szólt az öreganyó a lányhoz:

- Szorgalmasan dolgoztál, híven szolgáltál, de most itt az idő, tovább kell menned. Tessék odaadom neked a szolgálatod jutalmát egy varázspálcát. Nagy ám ennek a pálcának a tudománya! Ha egyszer a földre ütsz vele, akkor abban a minutában megnyílik a föld és elnyeli a legnagyobb Ellenséget is, ha pedig kétszer koppantasz a földre akkor egy ajtó nyílik meg a földön amin keresztül oda mehetsz, ahová csak akarsz. Ezen az úton továbbmenve meg kell keresned az Égmagas Fát, a fa mellett ha szerencséd lesz ott találod az Öreg Bölcsét, ő segít majd neked megkeresni az Elrejtett Kincsedet. Most pedig menj és járj szerencsével!

Megköszönte a lány szépen az öreganyó ajándékát és mosolyogva búcsút vettek egymástól. Ment tovább hegyen-völgyön, úttalan utakon, vízen és szárazon.

Két évig vándorolt így, már nagyon elfáradt és elbizonytalanodott, ekkor eszébe jutott a könyv, elővette és így szólt hozzá:

- Hol van az Égmagas fa? Hol találom meg?

- Azért nem találod, mert nem akarod megtalálni, mert még nem határoztál a sorsodról, pedig szabad választás előtt állsz, neked magadnak kell a sorsodról határoznod. Ha tovább akarsz jutni meg kell kockáztatnod, hogy feladd a biztonságos talajt.

- Hogyan határozhatnék a sorsomról?

- Tisztítsd meg a szívedet!

Egy szót sem értett a lány a könyv beszédéből, nem értette, hogy hogyan kell a szívét megtisztítani és miért. Nézte, nézegette a szívét és egyszer csak észrevette, hogy bizony van ott valami a szívében; egy rózsza volt az. Megnézte ezt a rózsát, de mivel nagyon tetszett neki, hát otthagytá a szívében, úgy ment tovább. Eltelt még egy év a vándorlással, amikor megint elővette a Beszélő Könyvet.

- Úgy érzem, mintha évek óta egy tapodtat sem mentem volna előre, mintha csak egyhelyben állnék mozdulatlanul.

- A mozdulatlanság, a pangás oka az, hogy a teremtető erők nem lépnek kapcsolatba egymással. A pangás magától nem szűnik meg, szükség van egy megfelelő emberre, aki kész annak végét vetni.

- Hogyan válhatnék én egy ilyen megfelelő emberré?

- Ismerd meg önmagadat. Önmagad megismerése nem abból áll, hogy tétlenül magadról gondolkozol, hanem hogy megvizsgálod a belőled kiinduló hatásokat.

- Mondd meg nekem Beszélő Könyv még azt az egyet, hogy tulajdonképpen mi is ez a dolog amit keresek, mi ez az Elrejtett Kincs és hogyan néz ki?

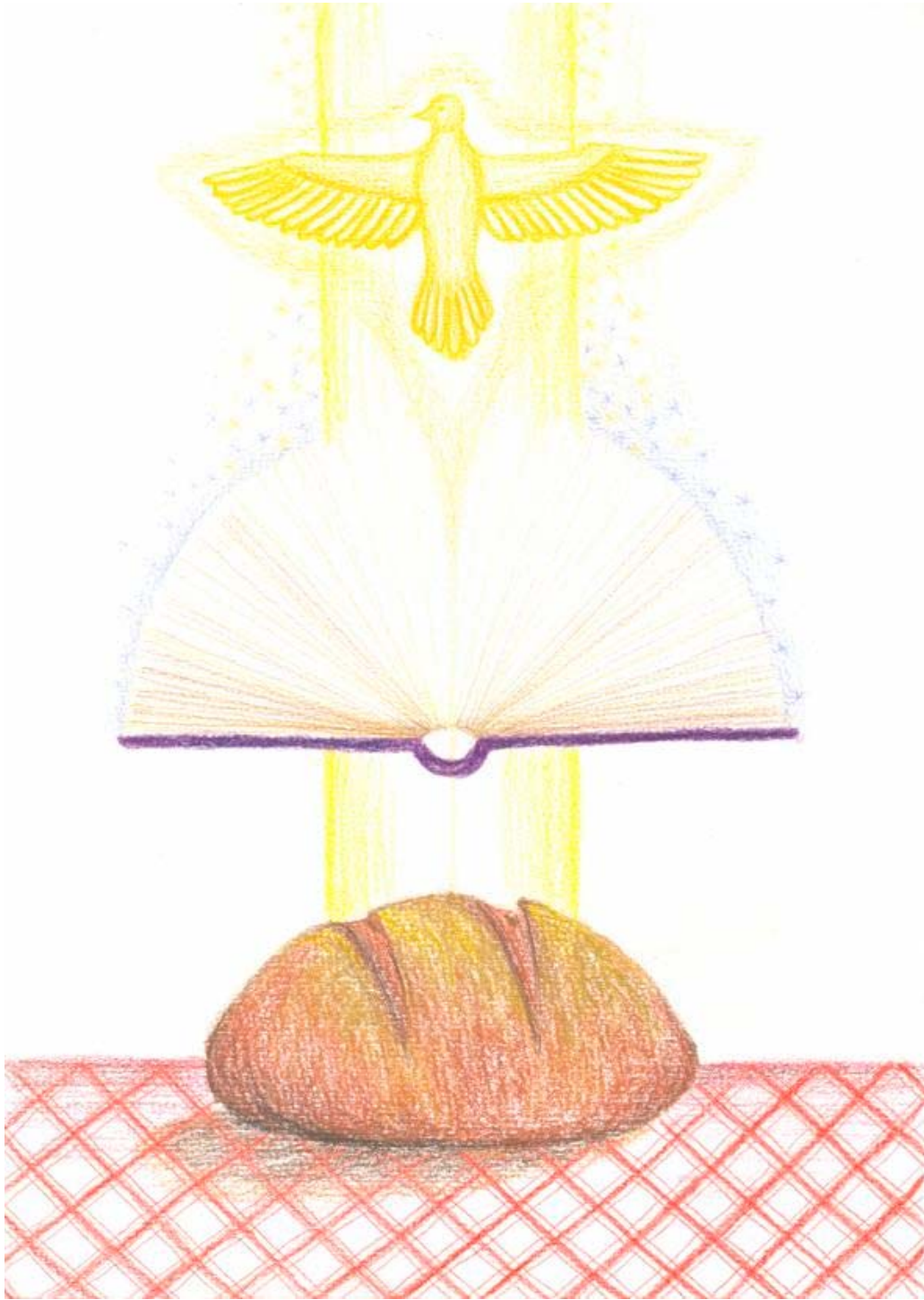
- A szívben az isteni lényegiség be van zárva a természetes hajlamok és vonzalmak közé, s ezáltal ki van téve annak a veszélynek, hogy elmerül a vágyak és szenvedélyek özönében. Mielőtt tovább mennél, vizsgálj meg a szívedet, hogy nincs-e ott valami, ami ellenkezik Isten akaratával.

Megint megvizsgálta a szívét a lány, de csak a rózsája volt benne. Régóta őrizte a szívében ezt a rózsát, már megszerette és nem akart tőle megválni.

- Könyv, csak a rózsám van a szívemben, azt akarod mondani, hogy dobjam ki onnan?

- „Kincsedet százezerszer elvesztheted,
de ne hajszold, hetednapra megleled.”

- Gonosz vagy! - kiáltotta a lány és választ sem várva a tarisznájába süllyesztette a könyvet.

Nagyon haragudott a Beszélő Könyvre, amiért az az ő szívbeli rózsája ellen fordult.

Dühösen szedte a lábait az erdei ösvényen. Esteledett már, amikor kiért az erdő szélére, ahol meglátott egy fehérre meszelt falú, zsindellyel fedett házat. A ház előtt egy hatalmas fehér fa állt. A ház előtt egy Öregember várakozott, akinek a ruháját gyémántok borították. Ebből az Öregemberből olyan szépség és fény áradt, hogy a lány önkéntelenül is mélyen meghajolt előtte úgy köszöntötte és rá sem mert nézni, csak amikor az Öregember így szólt:

- Vártalak már lányom, sokáig tartott az utad a házamig, de örvendezz, mert holnap a végére érsz a vándorlásodnak. Ha ezen mezőn lesétálsz a domb aljába, ott folyik egy sebes sodrású patak, keresd meg a patakon átvezető hidat. A híd túloldalán megtalálod az Égmagas Fát. Most pedig gyere be, mosakodj meg, aztán pihenj le, mert hajnalban indulnod kell.

Másnap kora hajnalban összeszedelőzködött a lány, megköszönte a szíveslátást az Öregembernek, az pedig így szólt hozzá:

- Ha az Égmagas Fánál netalán tán bajba kerülsz, hunyd be a szemed, gondolj rám és kiáltsd ezt: „Guru segíts!” akkor megsegítlek. Most menj tovább!

A lány egy szót sem tudott mondani, amivel megköszönhette volna az Öregember jóságát, csak mélyen meghajolt előtte és azzal elindul a patak irányába.

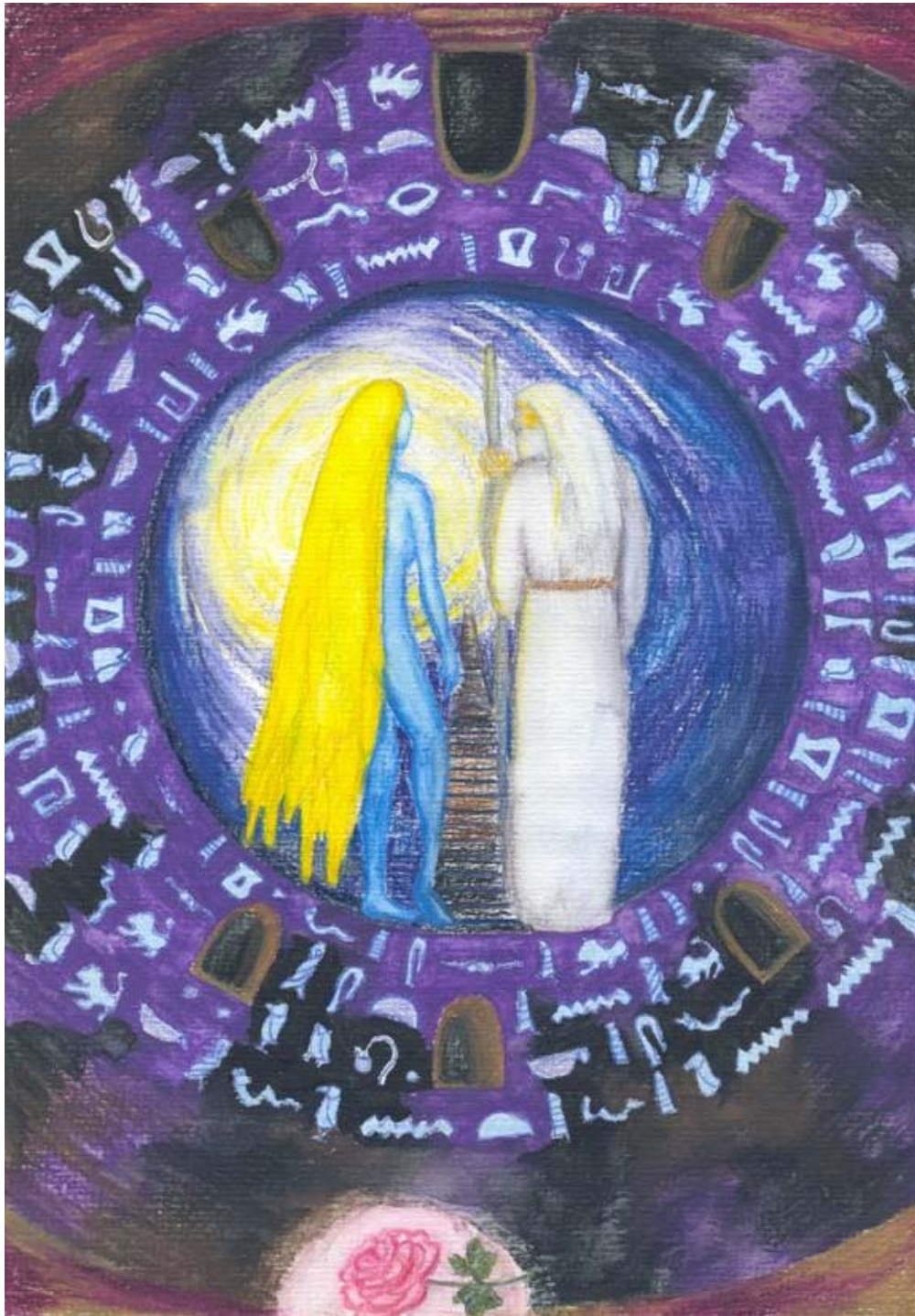

Már messziről észrevette az egyszerű fahidat. Amint átért a hídon néhány göcsörtös, kiszáradt fa állta útját. Össze voltak csavarodva ezek a fák, csúnyák voltak, vészjóslóak, ijesztőek, fakó feketék, az ágaik a föld felé hajoltak kicsavarodva. Amint közelebb ért hozzájuk hirtelen meglátta az Égmagas Fa égbenyúló ezüstös szürke törzsét is, de nem férhetett oda a fához, mert a kiszáradt fák fenyegetően elállták az útját. Körülnézett, tekintete az Öreg Bölcsöt kereste, de az nem volt sehol. A kiszáradt, élettelen fák közül virulva magaslott ki az Égmagas fa, levelei tavaszi élénk zöldek voltak, koronáját libegtette a szél, és a lány látta, hogy tényleg felér az égig. Amint közelebb ment a kiszáradt fák csoportjához látta, hogy a legközelebbi fa alján egy bejárat volt, amely valamilyen üregbe, vagy barlangba nyílt, de ez nem látszott pontosan, mert koromsötét volt benne. A lány tudta, hogy ide be lehetne menni, de baljósan érezte ezt az üreget és nem lépett be rajta. Elővette a varázspálcáját a földre ütött és így kiáltott:

- Nyílj meg föld és nyeld el ezeket a kiszáradt, halott fákat! Abban a szempillantásban egy hasadék tárult fel, amelyből fény csapott ki és a kiszáradt fák egymás után recsegve-ropogva belehulltak a hasadékba, amely nyomtalanul elnyelte őket, majd bezárult. Amikor mind eltűnt, akkor már oda tudott menni a lány az Égmagas Fához is. Közelebb ment, mert úgy látta, hogy egy hosszú fehér szakállú, fehér hajú, fehér ruhás alak áll ott a fa tövébenél. Az Öreg Bölcs volt az. Odament a Bölcshez, köszönt illendőképpen és éppen szólni készült, hogy megkérdezze, hogy mit kell tennie, amikor úgy látta, hogy a fa körbefordul, és lám az Égmagas Fa tövében is ott volt egy kapu. Az Öreg Bölcs nem szólt semmit, de a lány így is tudta, hogy be kell mennie ide, habozás nélkül belépett hát a kapun, ekkor váratlanul a kapu szárnya becsapódott, teljesen sötét lett, nem látott semmit és megértette, hogy azon a bejáraton nem lehet kimenni, tehát máshogy kell majd innen kijutnia. Tanácstalanul tapogatózott a vaksötétben, de nem talált semmilyen ajtót, vagy nyílást. Nem tudta mitévő legyen, végtére is nagyon elfáradt, leült, a falnak vetette a hátát és azon mód mély álomba merült. Álmában megjelent előtte az anyóka, akitől a Beszélő Könyvet kapta, és egy gyertyát tartott a kezében.

Másnap reggel amikor felébredt eszébe jutott az álom és rögtön eszébe jutottak az anyóka szavai is, megértette hogy világítania kell a sötétben, mert egy gyertya fénye is elég, hogy a sötétséget eloszlassa, de nem volt nála semmi, amivel világíthatott volna csak a szíve, azzal kellett hát világítania. Megpróbált a szíve arany színű fényével világítani, hogy lásson a sötétben, de nem sikerült, mert valami eltakarta a szíve fényét: a rózsát. Kivette hát a szívéből a rózsát, fogta a kezében, és ekkor a szíve elkezdett világítani, mintha a Nap ragyogna rajta és már látott a sötétben. Kérte a Bölcsöt, hogy jöjjön be ő is, mert tudta, hogy meg tudja tenni. Az Öreg Bölcs hirtelen megjelent a lány mellett, de nem tett semmit. A lány fogta a rózsát és a beálló csöndben megértette, hogy le kell tennie, mert nem tarthatja az úton végig a kezében. Körbenézett ismét; a helyiség, ahová került kicsi volt, a falon írás vésete látszott és néhány fali fülke, más ajtó nem volt, csak amin bejött, de az zárva volt. Nem olvasta el a feliratokat, nem volt számára érdekes, nem azért volt ott. A padló döngölt fekete föld. A kezében tartott rózsát jól megnézte, hogy el ne felejtse, hogy milyen, azután a hűvös földre ejtette. Ijedten kiáltott fel, mert azt látta, hogy egy halom rózsák közé esett le az övé. Belehasított a gondolat, hogy hogyan fogja ezek között megtalálni az övét, és már hajolt is le, hogy gyorsan felragadja a földről, de ekkor eszébe jutottak a Beszélő Könyv szavai: „neked magadnak kell a sorsodról határoznod”. „Igen, most mindennél fontosabb, hogy megtaláljam az Elrejtett Kincset és továbbmenjek. A szívem csak akkor világít, ha nem takarja el semmi a fényét. Itt hagyom hát a rózsámat, történjen aminek történnie kell. Legyen meg Isten akarata.” Megint körbement a lány a teremben, végigtapogatta a falakat, az írás betűit és a fali fülkéket, órákon át keresgélt, de nem talált semmit. Tanácstalanul állt a terem közepén, az Öreg Bölcs mellette állt mozdulatlanul. Hirtelen eszébe jutott az Öregember, lehuntya a szemeit és ezt kiáltotta: „Guru segíts!” Úgy látta, hogy a tér meghajlik körülötte, és a padló fölpöndörödik. Abban a pillanatban kiszaladt a lába alól a talaj, és hanyatt esett, de nem esett le a földre, hanem úgy maradt lebegve a föld fölött és ekkor meglátta, hogy a fa törzsében felfelé egy ösvény vezet és ezen kell tovább mennie. Ekkor értette meg, hogy felfelé kellett volna néznie. Megpróbálta minden gondolatát kizárni a fejéből, mert tudta, hogy csak úgy képes továbbmenni, ha mindent elfelejt és számára nem létezik más csak az előtte fekvő ösvény. Fellépett az ösvényre és elindult felfelé a fában. Igyekezett nem gondolni arra, hogy ez nem lehetséges, mert akkor visszaesett volna. „Az ég veszélyessége abban áll, hogy nem lehet megmászni.” - jutott eszébe a Könyv bölcsessége. „Igen, - ismerte fel - mert nem mászni kell, vagy repülni, csak egyszerűen fel kell oda sétálni, de ezt csak akkor lehet megtenni, ha ez számunkra minden másnál fontosabb”. A szíve bevilágította a fatörzs-folyosót, amiben úgy lépdelt mintha egy földre fektetett létrán járt volna. Ment-ment. A Bölcs némán követte.

Szártarta a karjait és két oldalt hozzáérték az ujjai a falhoz és ekkor a fatörzs fokozatosan fénybe borult, ahogy húzta végig rajta a kezét. Végül már csak a fény volt előtte, nem látott már tőle semmit, de rendületlenül ment tovább. Egyszer csak kiért az égbe a felhők közé. A habos bárányszerű felhők úsztak mellette, szélüket bevilágította az arany színű fény. Ott volt a Nap egészen közel, oda vezetett az út. Belépett a lány a Napba, amely ragyogott, de nem vakította el. A Nap belsejében csönd volt és nyugalom, a csönd ködként ragyogott körülötte, beborította és rámosolygott. A Nap közepén pedig ott volt a Hold, az Elrejtett Kincs. A Hold kékes színben ragyogott, mint ahogy az égen is ragyog, csak egy kicsit kékebben, mert befelé fénylett. Megfogta a Holdat és elvette a Nap közepéből. El akarta tenni, de nem tudta. Megpróbálta a hasába tenni, de nem ment át a bőrén sehogy sem. A szívében világított a Nap oda sikerült betennie. Nagyon meglepődött, amikor érezte, hogy ott is marad a szívében lévő Nap közepén a Hold. A Bölcshez fordult és ezt kérdezte:

- Öreg Bölcs, szégyellem a tudatlanságomat, de azt gondoltam, hogy a hasamban van helye a Holdnak, vagy tévedtem?

- Nem, - felelt mosolyogva az Öreg Bölcs - csak ha egy nő gyermeket vár, akkor süllyed le a Hold a hasába, egyébként a szívében fénylő Napban van helye. Elrejtve sincsen, csak nem tudtad, hogy ott van. Mindig is ott volt, mert ott a helye.

Visszaindult a lány a fában, és akadálytalanul leért az alsó terembe. Ott állt egy üvegváza, tele rengeteg szebbnél- szebb rózsával.

- Válassz, ha akarsz! - szólt a Bölcs - Találd meg a tiédet, az Igazit, válassz egyet!”

A lány állt a rózsákkal teli váza előtt és elhatározta, hogy választ egyet, azazhogy megpróbálja megkeresni azt, amelyiket a teremben hagyott. Sokáig állt a rózsahalom előtt és gondolkodott. Kereste az övét. Talált is hasonlót, de amikor kivette a vázából a rózsahervadni kezdett a kezében és porrá omlott. Kihúzott egy másikat, azzal is így járt. Látta már, hogy baj van, mert ha nem az Igazit húzza, akkor az porrá omlik. Érezte, hogy nem válogathat itt sokáig. Próbált csukott szemmel választani, de nem tudta becsukni a szemét és így a következő rózsahervadt.

Kétségbeesetten kérte az Öreg Bölcsöt, hogy segítsen, hogy megtalálhassa azt, amelyik az övé. A Bölcs szótlanul ránézett. A lány szíve felragyogott és ekkor hirtelen a szíve fényénél meglátott egy rövid szárú rózsát a földön. „Na, ez az enyém!”,- kiáltott fel és gondolkodás nélkül felkapta a virágot a földről és zsuppsz! már be is tette a szívébe. A lány csendesen, mosolyogva nézte a Bölcsöt: „Ez az Igazi, ugye? Nem adhattad a kezembe, mert hát nekem kellett szabadon választanom, de a földre letehetted, csak meg kellett találnom. Ó, Uram, milyen nagy ravasz vagy!”

A bejáraton nem lehetett kimenni, de ezt már akkor tudta a lány, hogy így lesz, amikor az ajtó becsapódott. Elővette a varázspálcáját és kétszer a földre ütött vele, és így kiáltott:

- Hipp-hopp, ott legyek, ahol akarok, az Égmagas Fa tövében.

Napsütéses délutánra érkeztek. A tavaszi mező zsongott és a szél hordozta szerteszét a vadvirágok illatát. A lány leborult a Bölcs elé úgy mondott köszönetet majd elindult visszafelé.

Az Öregember házánál megállt és bezörgetett, hogy neki is köszönetet mondjon. Az Öregember előlépett, a lány így szólt:

- Nem tudom hogyan köszönhetném meg, amit értem tétél!

Amint ezt kimondta, észrevette, hogy felragyog a szíve és egy gyönyörű szépséges virág bontakozik ki benne; egy lótusz volt, selymes, folyékony fényből voltak a szirmai, a szirmok végén rózsapír. Ez volt a legszebb virág, amit valaha látott. Kivette a szívéből és az Öregembernek adta.

Estére elérkezett az anyóka házához, akitől a Beszélő Könyvet kapta. Vacsora után, amikor már mindent töviről hegyire elbeszélt ezt kérdezte:

- Mondd csak, kedves Jó Anyó, miért voltam én elátkozva?

- Nem voltál elátkozva lányom, hanem csak éppen nem kaptál áldást, és emiatt aztán meg kellett keresned a hiányzó áldásodat a Felső Világban, mert az bizony a Felső Világban maradt. Ez az Elrejtett Kincs, amit a Nap közepéről elhoztál, ez volt az áldás, és most a szíved belsejében ragyog, ahol mindig is van.

Leborulás

Köszönöm tanítóim jóságát!

Köszönöm barátaim szeretetét!

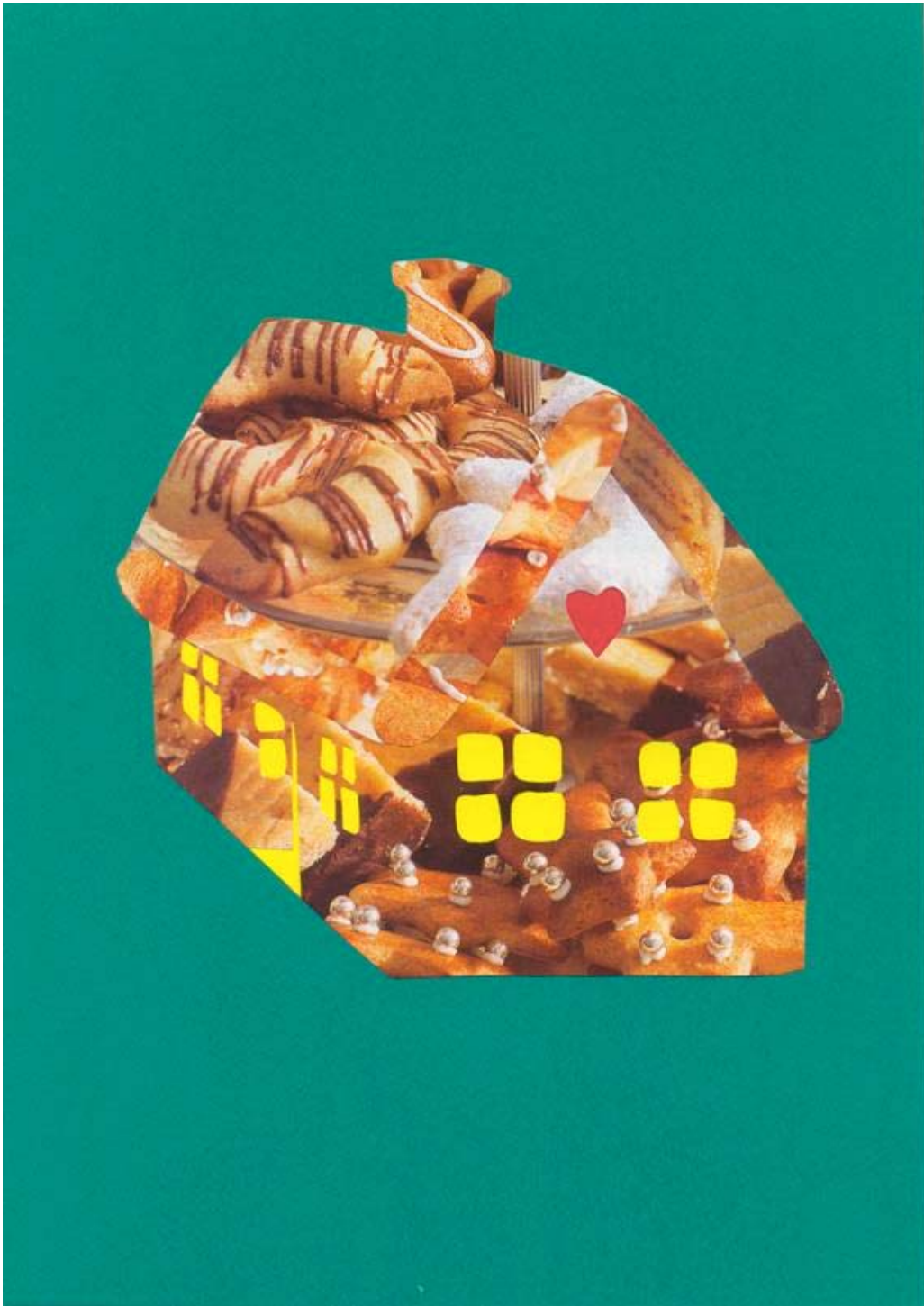
Köszönöm rosszakaróim gonoszságát!

A boszorkány

Egyszer volt, hol nem volt, kerekerdő közepén éldégélt egy gonosz boszorkány a mézeskalács házikójában. Ez a boszorkány bizony nagyon egyedül volt itt, és nagy magányában mindig csak a régi sérelmein járt az esze. Minden reggel befűtötte a kemencéjét, hogy hátha valaki arra téved, akit megsüthet majd és felfalhat, de nem járt arra senki.

Egy reggel nagyon rosszkedvűen ébredt fel a boszorkány, mert aznap éjjel nagyon rosszat álmodott. Azt álmodta, hogy arra tévedt két gyerek, akiket - mivel ettek az asztalánál-, elfogott, az egyiket dolgoztatta, a másikat felhizlalta, de ahelyett, hogy szépen a kemencében végezték volna, egyesült erővel őt dobták a sütőlapáton a tűzbe. Ettől az álomtól nagyon rossz kedve lett, nem is csinált aznap reggel semmit, még tüzet sem rakott, csak úgy ügyelgett a kertjében a marcipán kerti törpék és habcsókvirágok között. Letört egy darabot a grillázscukor kerítésből és kedvetlenül rágcsálni kezdte. „Nahát, ilyen komisz kölyköket ki látott! Bezzeg az én időmben!” - így dohogott magában. Most először jutott az eszébe az, hogy talán nem minden úgy van, ahogy ő akarja, igen, a világ talán nem olyan, mint amilyennek ő elvárja tőle és talán egy picit mást akar a világ, mint ő. „Milyen igazságtalanság! Lehetséges lenne ...?” Tagadhatatlanul nyomasztotta az éjszakai rémálma.

Langyos, álmos délután volt, amikor felcsilingelt a csokoládé kapu kis aranyharangja. A banya óvatosan kémlelt ki a cukorjég ablak mögül, de nemigen látta, hogy ki jött, mert még szemüveggel is rosszul látott. Az érkező lépteit már a kandiscukorral felszórt kerti úton ropogtak. Lassú, kényelmes léptekkel haladt az ajtó felé, majd bezörgetett. A vastag mézeskalács ajtón tompán, röviden hangzott a kopogtatás. A banya nem szólt semmit, talán valami rosszat sejtetett, az ajtó pedig kinyílt. A küszöbön egy férfi állt.

„Adjon Isten jó napot! A gonosz boszorkányt keresem, itthon van?”

A boszorkány botjára támaszkodva, erőltetett, elesett sántikálással előjött és reszketeg, sírós hangon óbégatta:

„Jaaajjh.. Neked is jó napot fiam, kerülj beljebb, csak én vagyok itt, szegény öregasszony, én lakom itt egyedül ebben a reng...”

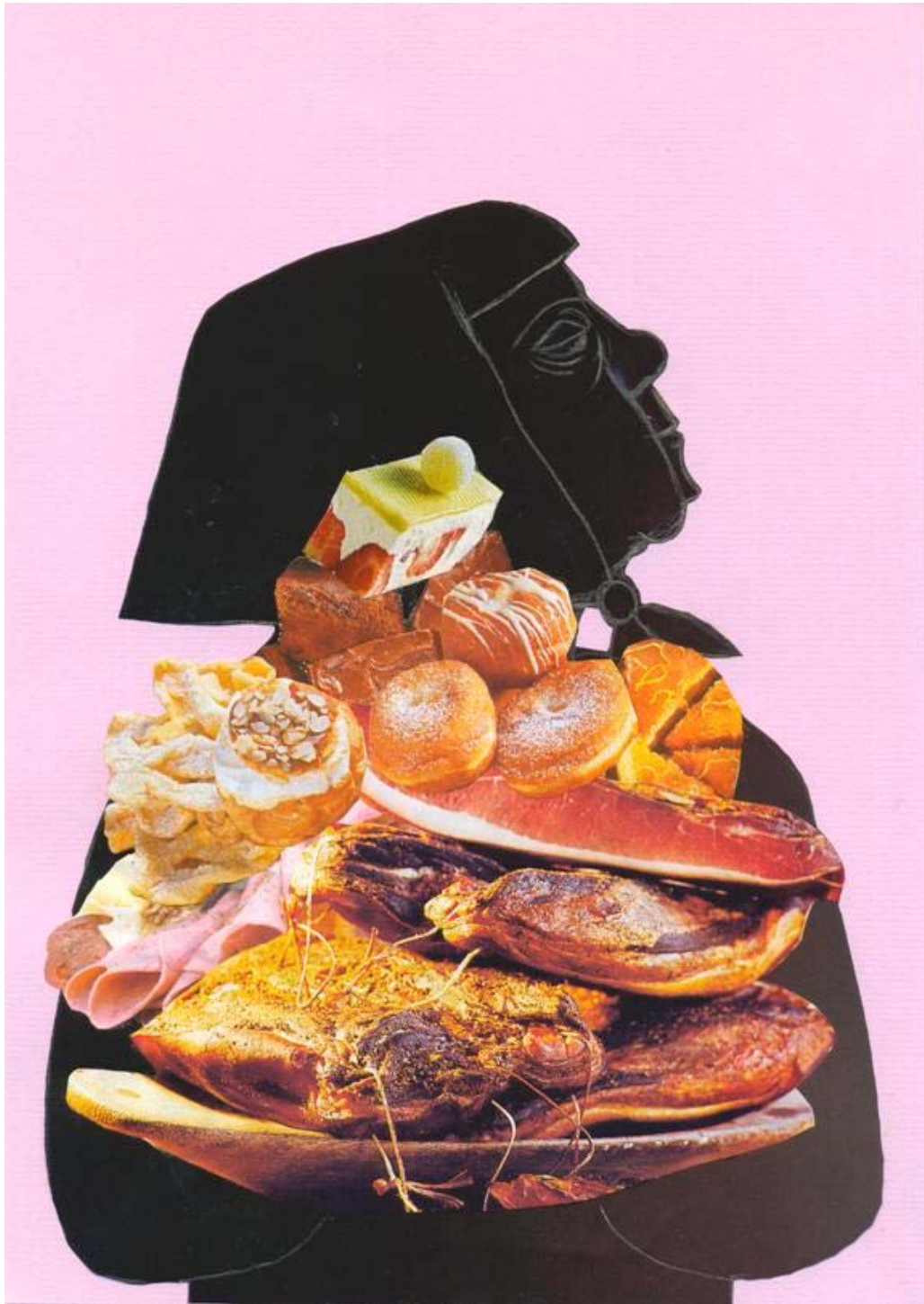
„Á, látom, itthon vagy. Tedd el a botod, nincs neked szükséged arra és beszélj nyugodtan érthetően. Ismerlek jól, és azért jöttem, hogy segítsen rajtad.”

Zavartan mosolyogva lépett a banya az asztalhoz, a botját a karosszékhez támasztotta, és így szólt:

„Kedves vándor, biztosan megéheztél, hozok számodra rögvest sült kacsát, malaccombót, pástétomot, almabort, szedres lepényt és még van egy kis....”

A vándor mosolyogva felemelte a kezét és félbeszakította a szíves kínálást.

„Nem fogadok el semmit tőled, hiszen tudom, hogy a te táplálékod mérgező, aki eszik belőle, azt megfogod és elemészted. Kérlek ülj le, és a saját érdekedben hallgass végig, ez az utolsó esélyed, mielőtt elér a végzeted.”

A boszorkány először méltatlankodni akart, azt gondolta, hogy rikácsol egy kicsit, hogy így meg úgy az ilyen hívatlan vendéggel, aki az ő asztalát ócsárolja, de ahogy a vándor gyémántszeibe nézett jobbnak látta, ha hallgat. Lehibbant a lóca szélére. Meg volt döbbenve attól, amit ezek a szemek mondtak neki, úgy érezte, hogy ezek a szemek átlátnak rajta, látják az összes bűnét, látják az egész kárba vesztett életét. Megijedt attól, amit ezekben a szemekben látott, mert nem volt bennük más csak könnyörület.

A vándor törte meg a csendet:

„Ide figyelj, ne ülj itt tovább magányosan, fejezd be az emberevést, hagyd ez az egész, menj el innen, hagyd el a hiábavalóságokat. „

„De hát én annyi embert megettem már...”

„Ez nem ok arra, hogy többet is egyél. Különbözik sem számít, hogy mit tettél, csak az a lényeges, amit ezután tenni fogsz. Változz meg! „

„Igen, de mi lesz azzal a rengeteg bűnnel, amit elkövettem?”

„Rengeteg tettet követted el, és még rengeteg tettet el fogsz követni. Nem teljesítetted be Isten akaratát, ezentúl élj úgy, hogy beteljesítsd. Ha helytelenül cselekedtél eddig, az nem ok arra, hogy továbbra is helytelenül cselekedj. Nézz rám, milyennek látsz?”

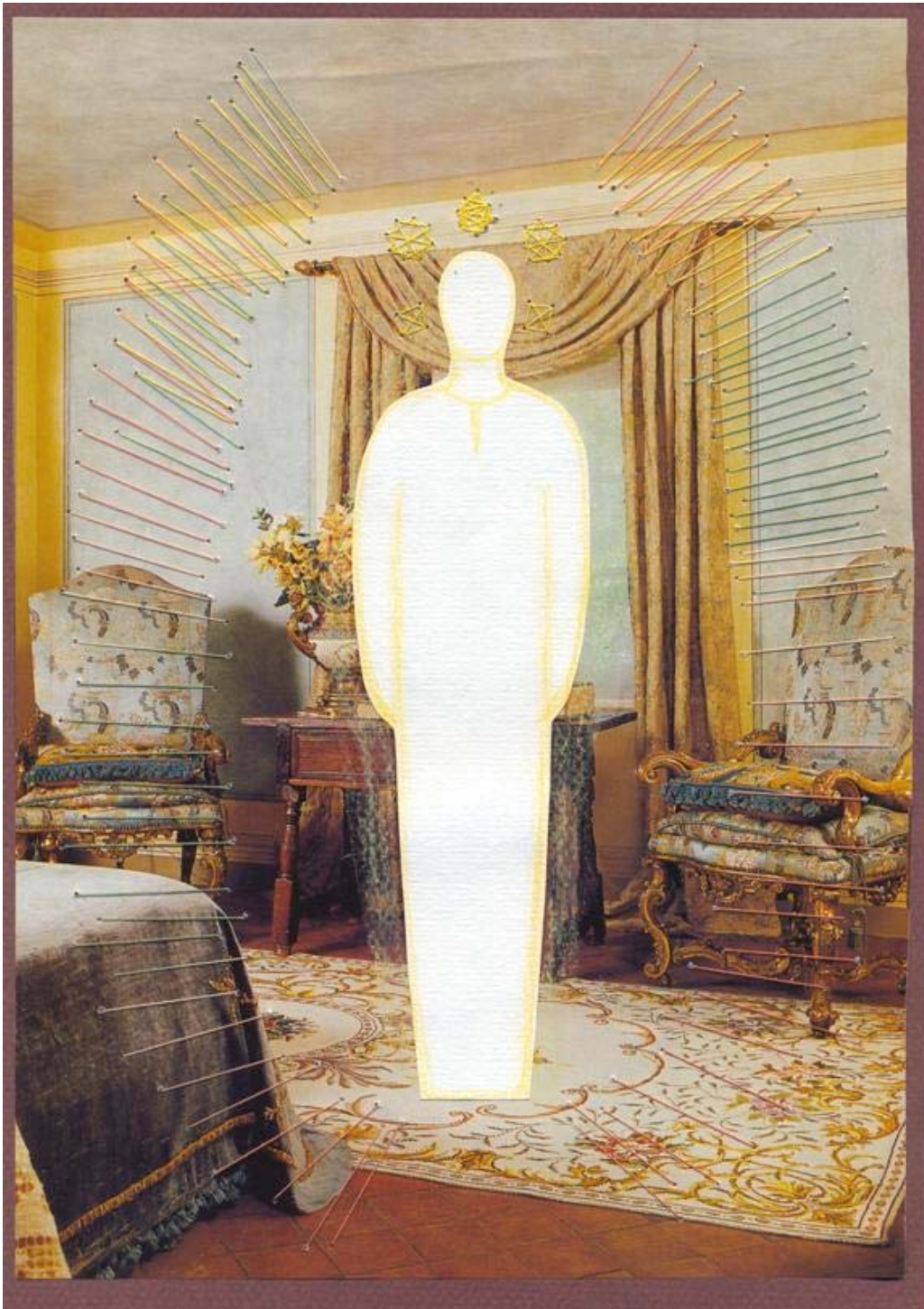
A boszorkány rövidlátó szemeit erőltette, nem szólt, csak két könnycsepp gördült végig az arcán. „Gyönyörűségnek látlak.” - ezt gondolta.

„Te ugyanilyen vagy.”

„Én azért lettem ilyen, mert...”

„Mindegy, te tetted, az ok nem számít. Választhattál, ezt ne fogd másra. Ismerd el, és vége. Változz meg! Válassz: tovább mész, vagy maradsz! Isten veled!”

Azzal a vándor felkelt az asztaltól, kísértelt az ajtón magára hagyva az elképedt boszorkányt.

A banya a kredenc fiókjához ment és keresgélni kezdett, egy tükröt keresett, mert szeretne volna megnézni magát, de az összehányt, poros limlomok között nem találta meg. Állt a szoba közepén és a nagy gonddal felépített mézeskalácsházára és a cukorkakertjére gondolt. „Tovább? Hát mi lehet ennél pompásabb, szebb? Lehet, hogy van valami, ami ennél gyönyörűsegebb?”

Aznap éjszaka két kisgyerek érkezett a mézeskalács házhoz. Nagyon nehezen találták meg, mert a házban teljesen sötét volt, még a kemencetűz sem világított.

„Mit csináljunk Jancsi, sehol senki, az ajtó meg zárva.”

„Nem tudom Juliska, addig is együnk egy kis mézeskalácsot és grillázst.”

Így toporgott a két gyerek a küszöbön és elképzelni sem tudták, hogy hol lehet a gonosz boszorkány.

A sárkányölő királykisasszony

Egyszer volt, hol nem volt élt egyszer egy királykisasszony. Ez a királykisasszony arról volt nevezetes, hogy nem mentette őt meg egy királyfi sem a sárkánytól, hanem saját erejéből menekült el a sárkány várából egy maga ásta alagúton keresztül. Egy délután, ahogy éppen a málnásában kapálgatott csilingelni kezdett a kapucsengő. Egy öregember állt a kapuban.

„Adjon Isten lányom jó napot!”

„Neked is Öregapó, kerülj beljebb!”

Bement az öregember, a lány mindjárt túrót, sajtot, tejfölt, mézet, friss cipót vett elő és jól tartotta az öreg vándort. Az megköszönte a szíveslátást és így szólt:

„Lányom, szembe kell nézned az Ellenséggel. Tessék, neked adom ezt a sípot, ha nagy szükséged van rám fújd meg, akkor azonnal ott termek és segítek neked. Köszönöm a szíveslátást, most pedig Isten veled!”

A lány hallgatott, az öreg letette a sípot az asztalra és kilépett a tornácra. A lány némán kísérté ki

a vendéget a kapuig. Nagyon szerette volna megkérdezni, hogy miért és hogyan kell szembenéznie az Ellenséggel, és hogy ki volt a vendége, de nem szólt semmit. A kapuban az öregember a szemébe nézett és rámosolygott. A csend megült közöttük és a lány úgy érezte, hogy az öregember szemein keresztül egy másik világ tekint rá. A csend elmondta neki az összes választ. Némán meghajolt és amikor feltekintett az öreg vándor úgy eltűnt, mintha ott sem lett volna.

A lány egész éjszaka a tornácon ült és a csillagokat bámulta, próbálta megtalálni a Csendet. A szélben zizegtek az almafa levelei, az éjszakai lepkék pillegtek a holdviola bokor körül. Távolabbról a cickány sikítása és egy vadászni induló róka ugatása hangzott fel. A holdfény lágy cseppekben hullott a földre. Másnap reggel bezárta a háza ajtaját és elindult megkeresni az Ellenséget.

Estére egy fogadóban kért szállást. A fogadóban nem voltak sokan. A távolabbi asztalnál a kemence mellett egy bárd ült, mellette a lócán hevert a lantja, előtte az asztalon cserépkorsó és fakupa állt, ő maga pedig falnak támasztott háttal, arcába húzott csuklyával elgondolkozva pihent a padon. A legtöbb asztalnál nem ült senki, de a lány mégis a kóbor dalnok asztalához lépett oda. Mielőtt megszólalhatott volna, a dalnok intett neki, hogy üljön le. A lány leereszkedett a szemközti faragott székre és így szólt:

„Ha megengeded lenne egy kérdésem. Hogyan kell szembenézni az Ellenséggel?”

„Az Ellenséggel való találkozás nem véletlen.” - szólt a vándor, majd a tarisznyájából egy kopott, megsárgult szélű könyvet vett elő és felütötte: „Tessék, olvasd!” A lány elvette a könyvet, a bárd pedig felemelte a lantot, megpengette a húrokat, az egyiket egy kicsit meghúzta, aztán játszani kezdett. A dallam kezdetben lágy volt, apró futamokból állt össze, mint ahogy egy forrásból elinduló csermely tisztavízű patakká lesz. A bárd lantja zengett, a lány olvasott: „Ami valóban hozzánk tartozik, azt nem tudjuk elveszíteni, még ha elhajítanánk sem. A visszatérés révén az ember megszabadul a bűntől. Az igazi feladat, eljutni az Ellenségig, nem pedig szembenézni vele.”. A lány feltekintett a könyvből, mert megérezte, hogy ez a dal most csak neki szól, és a zenében a meghallotta csendet.

Másnap hajnalban a felszálló ködben továbbindult. Már sötét éjszaka volt, amikor elérkezett egy szakadékhoz. A szakadékon keskeny híd vezetett át, a híd túloldalán egy vár hatalmas tömege sötétlett. A vár kapujában egy köpenybe burkolózott alak állt. Az alakot jól ki lehetett venni, mert a nyitott kapun kiáradó fény élesen kirajzolta az alakját. Ahogy a szakadék peremén állt hirtelen belevillant a gondolat, hogy ismeri ezt a helyet. Egyszer, nagyon régen elvetődött már ide, de akkor félelmében elmenekült, nem ment át a hídon.

Ahogy ott állt lepergett előtte a múlt; akkor is ugyanígy állt itt. „Gyere ide!” - kiáltotta a köpenyeges alak. „Nem megyek, mert félek!” „Nincs mitől félni, hiszen ez csak egy újabb találkozás egy régi ismerőssel!” „Nem akarlak látni!” - kiáltotta ő vissza, azzal sarkon fordult és otthagya a várat.

„Hát visszatértem! Már nem félek, csak az Igazságot akarom tudni!” - szólt csengő hangon, majd megfújta a sípját. Az öregember azonnal megjelent, a lány pedig így szólt hozzá: „Kérlek, gyere velem!” - azzal elindult át a hídon. Ahogy rálépett a hídra észrevette, hogy a szilárdnak hitt kő semmivé foszlik a lába alatt, de nem törődött vele, a kapura szegezte a tekintetét, nem nézett lefelé a szakadékba. Igen ám, de ahogy ment, látta, hogy a semmi-híd egyre hosszabbra nyúlik, mintha sohasem akarna vége szakadni, de nem ijedt meg ettől sem, hanem ment tovább az öregember pedig követte. Egyszer csak sűrű sötétség ereszkedett alá, olyan sűrű, hogy az orráig sem látott. Akkor sem állt meg, hanem a lábaira bízta magát és így kilépett a sötétségből. Megérezte a szilárd talajt a talpa alatt; átért hát a hídon. A sötét alak szó nélkül félreállt az útjából ő pedig belépett a kapun. Rátűzött a semmihez sem hasonlítható világosságra, ő pedig úgy érezte, hogy a teste meggyullad és égni kezd. Nem érzett sem félelmet, sem fájdalmat azalatt, amíg régi énjét lemosta róla a fény, és finom, szikrázó arannyal vonta be. „Csak az veszett el, ami nem tartozott hozzám.” - gondolta. A fényen túl egy másik szakadékot talált, ahonnan a fénygömb-homokszemekből álló Mennyszágra lehetett látni, de az túl messze volt, nem érhetette el.

Az öregemberhez fordult, aki így szólt:

„Vár rád egy újabb feladat, amelyet teljesítened kell. Meg kell keresned és meg kell szabadítanod egy tűzharcost.”

„Tűzharcost? Kik ezek a tűzharcosok még sosem hallottam hírüket sem?”

„A tűzharcosok hatalmas és erős lények az Igazság Bajnokai. Egy olyan világban küzdenek az Igazságért, ahol nincs Igazság. Ebben a világban öldöklő harc folyik a birtoklásért. Nincsen fény itt csak az örökké lobogó tűz fénye, minden piros és fekete, a föld feldúlt, nyög és kínlódik, mintha állandóan földrengés volna. A legkülönösebb egy ilyen tűzharcosban, hogy ő maga a fegyver. Ha karmok kellenek neki, akkor „kinőnek a testéből”, ha repülni akar, szárnyai nőnek, ha kardot akar, karddá válik a keze.”

Az öregember megmutatta neki, hogy merre menjen, azzal eltűnt. A lány elindult a mondott irányba és pár nap múlva érkezett egy kietlen szürke helyre. A szürke ég egybefolyt a szürke földdel és a süvítő szél olyan sűrű szürke porfelhőt kavart, hogy a lány az orráig sem látott. Egyszer csak meglátta a tűzharcost, aki mozdulatlanul állt előtte, mint akit mázsás súlyok tartanak megkötözve. A lány először megrémült, de aztán eszébe jutottak a szavak, amiket a dalnok könyvében olvasott „Ami valóban hozzánk tartozik, azt nem tudjuk elveszíteni. Akkor pedig mi bajom eshet? Semmi!” Elmosolyodott és abban a pillanatban végigömlött rajta a félelem-nélküliséget és fény borította el a kietlen világot: kisütött a Nap. Ekkor a tűzharcos a lányra nézett, aki így szólt hozzá:

„Üzenetet hoztam neked egy öregembertől, aki ideküldött azért, hogy kiszabadítsalak. Nem kell tovább itt lenned, gyere ki innen.”

Az arany színű napfény ragyogott a tűzharcos körül, de az meg sem mozdult. Próbált a lány beszélni a tűzharcosnak arról, hogy milyen szép hely az, ahonnan ő jött és hogy menjen vele, de a tűzharcos már nem figyelt a lányra és nem is mondott semmit. A lány végül megfogta a kezét ráncigálta, húzta-vonta a hatalmas tűzharcost, de az továbbra sem mozdult.

„Mit tehetnék még, hogy higgy nekem? Megmutattam Neked az utat, de neked kell megindulnod rajta. Azért nem jössz, mert nem hiszel nekem, nem bízol te senkiben igaz? Miért? Biztosan becsapott téged valaki!„

„Miért higgyek neked?“ - a zengett-bongott a tűzharcos hangja.

„Miért ne higgy nekem? Hm? Nos jól van“ - sóhajtotta a lány. „Most megyek, itt hagyom neked ezt a fényörvényt, ha meggondoltad magad ezen keresztül kijuthatsz innen.“ - azzal a tenyeréből a földre öntötte a napfényt, amely egy kis tócsába gyűlt össze a mozdulatlan tűzharcos lábainál. Köszönés nélkül indult el a lány, de végül mégis visszafordult:

„Aki nem hazudik soha, csak azt nem lehet becsapni. Aki kapni akar, az tanuljon meg adni!“ - ezzel elment.

Több napig vándorolt, hegyeken-völgyeken át moha volt a párnája, harmat az itala, a szél és a csobogó patak a társasága. Egy hajnalban, amikor felébredt, hát csudák-csudája egy aranytollú madarat látott a közelben sétálni. A madár szívet-vidítőan gyönyörű volt, hosszú csőrű, karcsú lábú, selyemtollú. Amikor a madár észrevette, hogy kinyitotta a szemét, így szólt hozzá:

” Tudom ám mit keresel, de ahhoz, hogy oda elérsz át kell jutnod az Arany Felhők földjén, ott pedig át nem jutsz a két lábadon, ha olyan könnyű nem vagy, mint ez a tollpihe és tudsz a felhőkön járni, vagy át nem repülsz. Se felhőn járni nem tudsz, se repülni, ezért én viszlek át. Szedelőzködj, ülj fel a hátamra és induljunk.”

„Kedves Aranymadár, mondd, miért segítesz nekem?”

„Most én segítek neked, de ki tudja, talán legközelebb te fogsz nekem segíteni!”

A lány felült a madár hátára, a madár pedig meglebbentette a szárnyait és már fel is emelkedett a magas levegőébe. Egyre feljebb szálltak alant ezüstfonálként kanyarogtak a folyók és a tavak csiszolt kőként csillogtak, ahogy rájuk sütött a nap. Az emberek házai elszórt gyöngyökként fehérlettek a szántóföldek sakktáblái között. Leszállt az éjszaka, de a madár fáradhatatlanul szárnyalt az égen. A lány a madár karcsú nyakára hajtotta a fejét és úgy elaludt mintha bölcsőben ringatták volna. Halvány aranyszínű derengésre ébredt.

„Hol vagyunk?” - kérdezte, miközben felült és kidörgölte az álmot a szeméből.

„Az Arany Felhők földje fölött repülünk. Napokig tart az út, kapaszkodj jól, nehogy leess a hátamról, mert akkor véged.”

„Mi van a felhők alatt?”

„Senki sem tudja.”

Az Arany Felhők országában nem sütött a nap, az ég barnás óarany színben derengett, messze alattuk kavarogtak az aranysárga felhők. Pár nap múlva megérkeztek Sehovába, ahol az Ellenség fészkelte. A madár így búcsúzott el:

„Ha szükséged van rám, csak hívj, jövök.” - azzal választ sem várva lassú szárnycsapásokkal elrepült.

„Bárcsak meghálálhatnám valahogy a segítségedet!” - kiáltotta utána a lány.

Nem volt sok ideje a lánynak a töprengésre, mert mielőtt kigondolhatta volna, hogy mit is csináljon, már jött is az Ellenség iszonyú robajjal. Rengett alatta a föld, csikorogtak a kövek, örvénylett a levegő, ahogy sebbel-lobbal közeledett. Fújt egy hatalmasat, akkorát, hogy mérgező felhőbe burkolta vele a lányt, de a mérge nem árthatott neki, mert megvédte őt az aranyruhája. A szörnyeteg kitátotta a pofáját és nagy levegőt vett, hogy újra támadhasson, de akkor a lány odaugrott mellé, kirántotta a kardját és mielőtt annyit mondhatott volna a szörny, hogy „fapapucs” lecsapta a fejét. Az Ellenség ott feküdt kimúlva, akkor látta meg a lány, hogy mekkora volt valójában. Leült a földre, egy sziklának támasztotta a hátát és azt gondolta, hogy pihen itt most egy kicsit. Élvezte, hogy semmit sem kell csinálnia, csak volt. Elmosolyodott, amikor eszébe jutott az ismeretlen bárd, arra gondolt, hogy jó lenne elmondani neki, hogy igaza volt, nagyon könnyű volt megölni az Ellenséget és hogy úgy ment át a kardja a kígyó kemény pikkelyes bőrére, mint a kés a vajon. Arra gondolt, hogy milyen furcsa, hogy nem tud róla semmit, mégis mindent tud róla.

Megfújta a sípját.

A hetedik ajtó

A sípszó halk hangja visszaverődött a sziklafalról, egyébként teljes csönd volt. Az Öregember megjelent, a lány a legyőzött Ellenség maradványai mellett állt. Az Öregember megfordult és a kinyúlt Ellenség messzire kígyózó teteme mellett elhaladva egyenletes léptekkel sétált el a sziklafal irányába.

- Mester... - szaladt ki a szó a lány száján.

Az Öregember hátrafordult: „Tessék.” - és várakozva a lányt nézte. A lány fejében összetorlódtak a kérdések, de az Öregember megértette őt és így válaszolt:

- A Belső Igazság a közepe valódiságán, a szív tisztaságán alapul. Az erőforrás saját énünkben rejlik nem pedig más emberekkel való kapcsolatunkban. Egetverő ujjongás, halálos szomorúság a sorsa mindazoknak, akik más emberekkel való belső összhangtól függenek. Ahhoz, hogy a Belső Igazság erejét fokozni tudja, az embernek afelé kell fordulnia, ami fölötte áll, amiből világosságot meríthet.

A lány nézte az Öregembert és úgy látta, hogy vakító, selymes fényből van, a Nap süttött rá rajta keresztül. „Az Istenre nyíló ablak.” - ez a gondolat állt össze a fejében.

- Úgy nézz rám, mintha egy tükörbe néznél, mert Te és én Egyek vagyunk.

- Mit kell most tennem?

- Olykor az embernek rejtett ellenséggel van dolga, olyan megfoghatatlan befolyásokkal, amik megbújnak a legrejtettebb zugokban. Ha lelepleződnek ezek az ellenőrizetlen befolyások, akkor többet már nincsen hatalmuk az ember felett. Ez a Rejtett Ellenség Háza. - szólt az Öregember és a sziklafal tövében kirajzolódó ajtóra mutatott.

Az ajtó jellegtelen, fából durván összerótt alkotmány volt. Olyannak tűnt, mintha egy felhagyott tárna ajtaja lenne, de semmilyen zár vagy lakat nem volt rajta.

- Be kell mennem?

- Igen, de ne vigyél mást magaddal, csak szeretetet, ez lesz az új fegyvered.

A sarokvasak bántóan csikorogtak, ahogy a lány szélesre tárta az ajtót. Sötét volt, ahogy belépett, olyan sötét, mint egy barlangban. A lány éppen azon gondolkozott, hogy a kardja helyett hogyan harcoljon majd a szeretetével, ha a szükség úgy hozza, amikor valami mozgást látott maga előtt. A sötétség barna színű ködéből kibontakozott egy hatalmas éjjeli lepke alakja. Az elefánt méretű szender eltorlaszolta a továbbvezető utat. A lány állt kapálózó állat előtt és ahogy jobban megnézte látta, hogy egy hatalmas gombostű áll ki a hátából, ekkor megértette, hogy a lepke haldoklik, visszafordíthatatlanul elpusztul, és megcsapta őt az állatból kiáradó kétségbeesés és bánat. Ekkor fennhangon így szólt: „Szeretlek, kérlek múltjon el a haragod, a haláloed oka nem gonoszság. A haláloed oka félelem és butaság, hidd el, hogy szeretlek és jóvá akarom tenni ami veled történt, ne haragudj tovább, rendbe akarom hozni a dolgot, neked adom a szeretetet, ezt vidd magaddal a kétségbeesés és a bánat helyett. Neki adta a haldokló lepkének a szeretetet, és akkor a lepke utat engedett neki és tovább tudott menni. Egyre mélyebbre hatolt le a járatban és a következő fordulónál három csontvázat vett észre. A csontvázak fekete sisakot viseltek és a fogaikat csattogtatták. A lány megérezte, hogy harcban estek el, egy pillanatra látta is maga előtt a dúlt harcmezőt és hallotta a páncélos lovak megvadult dübörgését, a lány tisztán érezte a katonákból áradó a keserűséget. Gépiesen tolultak a szájára a szavak: „Szeretlek benneteket, kérlek múltjon el a haragotok, a halálotok oka nem gonoszság.” - majd tisztán csengő hangon kiáltotta: „A haláloed oka a félelem és az ostobaság. Aki megölt benneteket abban is csak szeretet volt, tévedésből haltatok meg.,, A lány ekkor megérezte, hogy értelmetlen, cél nélküli halál volt a katonák halála, és így szólt: „Azt szeretném, ha bennetek is csak a szeretet maradna meg, ne ragaszkodjatok a háború céljához, mert az egy hazugság volt, a háború mindig céltalan.” Azzal a markából a katonákra szórta a szeretetet, ami apró csillagfelhőként hullott rájuk, ekkor a csontvázak félreálltak, ő pedig ment tovább. Egy terembe érkezett, ahol egy haldokló asszony feküdt. A lány abban a pillanatban, amikor mindenféleképpen meg akarta menteni megértette, hogy menthetetlen. Kétségbeesetten állt az ágy mellett és csak ezt ismételte: „Szeretlek, szeretlek...”. Egy pillanat, vagy egy egész élet is eltelt így.

Amikor felocsúdott az Öregember mellett találta magát. Egy fénytavacska partján álltak és az Öregember így szólt:

- Mutasd, mi van a kezeden, mit gyűjtöttél össze a barlangban.

A lány felemelte a kezét és amint a tenyerébe nézett iszonyodva látta, hogy a kezét piszkos, nyálkás sár borítja. Az Öregember elvette a kezéből a sárgöröngyöket és egyenként a fénytóba dobta őket.

- Mester mi történt velem, mi volt ez?

Mielőtt az Öregember válaszolhatott volna előhőmpölygött a semmiből egy hatalmas, sokkezű fekete lény. Nem volt formája, csak rengeteg tapogatózó, markolászó keze, a lányra rácsapott a félelem olyan erővel, hogy teljesen megbénult, ekkor az egyik kéz felragadta és összemorzsolta; apró fénymorzsák hullottak a földre. Az Öregember nyugodt hangon így szólt:

- Nem árthat neked, mert sérthetetlen vagy, csak azért tudott összemorzsolni, mert elhitted, hogy meg tudja tenni.

Ekkor a lány fénymorzsái megint összeálltak és felugrott a földről. Az Öregember a szörnyre nézett és abban a pillanatban egy fényes fénysugár csapott le a fekete, nyúlós tömeglénnyre, amely összerándult és bosszúsan kavarogva visszahúzódott. Az Öregember egy fénylő nyilat röpitett a lénybe. Ekkor a lény mozdulatlanra dermedt, a nyíl áthatolt a bőrén, a bőre felrepedt és ahogy a repedés tágult láthatóvá vált, hogy fény van benne. A nyíllövés helyén egy fénygömb kezdett növekedni és egyre nagyobb lett, ahogy a fénygömb nőtt a fekete szörny úgy húzódott vissza. A gömb akkora lett, mint egy Nap és betöltötte az egész eget. Az Öregember beszélni kezdett:

- Ez, amit láttál a Háború Szelleme volt. A Háború Szelleme hőmpölyög a világ felett, tapogatózó kezeivel próbálja megragadni az embereket és amerre jár fekete cseppek hullanak belőle, amik beszívárognak a legrejtettebb zugokba és megfertőzik az embereket. A fertőzés biztos jele a gyűlölet. Ha valaki gyűlöletet talál magában valahol, akkor biztos lehet benne, hogy fertőzött. A Háború Szelleme sosem pusztul el, mert sohasem született, ő az ami nincs. Ha valaki megtalálja a gyűlöletet magában, akkor egy szeretet nyilat kell belelőnie, akkor a gyűlöletnek mennie kell, akkor a gyűlölet eltakarodik belőle, ez az egyetlen gyógyszere ennek a fertőzésnek.

A gömb hatalmasat villant és annyira vakítóan sugárzott, hogy a lány már nem tudta tovább nézni. Az Öregemberhez fordult:

- Mester, mi ez?

- Nézd meg!

Ahogy az Öregember ezt kimondta a lány visszafordult a fénygömbhöz és újból ráemelte a pillantását. A gömbön halvány foltok úsztak és már nem volt annyira vakítóan fehér.

- Hiszen ezt ismerem, ez a Hold!

Ekkor a Holdgömb közepén kettévált, a meghasadt két fél mint egy-egy virágszirom feltárult és kiemelkedett a gömbből a Boldogság Szigete. A Sziget hegyként emelkedett egyre, úgy hogy a lány a tetejét már nem is látta. A Boldogság Szigetén istenek laktak, akik arany pavilonjaikban ültek, vagy a szigetet elborító kertekben sétáltak. A fákról gyöngyfűzések lógtak, a pázsit puha volt, mint a legszebb selyemszőnyegek.

- Mester, nem nézzük meg közelebbről?- azzal a lány választ sem várva felugrott az egyre emelkedő szigetre, az Öregember csöndben, mozdulatlanul állt a helyén. A lány az egyik pavilonban egy ajtót vett észre, ami a hegy belsejébe vezetett, bement rajta, és legnagyobb csodálkozására a hegy belül teljesen üres volt. Ekkor észrevette, hogy az Öregember nem kísérte el, így hát leugrott a Boldogság Szigetéről és visszasétált az Öregemberhez.

- A Holdgömbben azt találod meg, amire vágysz. Te a Boldogság Szigetét kerested, és amikor kinyitottad, az emelkedett ki belőle. Akkor nyisd ki megint a Holdgömböt, ha már csak a szeretet lesz benned. A mindenség beléd költözik, ha csak szeretet van benned.

A lány állt és ezt gondolta: „Bár úgy lenne, hogy csak a szeretet van bennem! De hát mi is van bennem?” Ahogy nézte-nézegette észrevette, hogy igen van a szívében valami, egy rózsaszín. „Láttam, hogy a Boldogság Szigete belül üres, pedig milyen boldog istenek laktak rajta, de mégis csak egy illúzió volt, és ezt Mester tudta jól, mert nem is jött velem, hogy megnézzem.” Sokáig gondolkozott, majd kivette a szívéből a rózsát és így szólt:

- Mester, felajánlom Neked ezt a rózsát tegyél vele, amit jónak látsz. Az Igazságért nem nagy ár ez a rózsaszín!

Az Öregember elvette a lány kezéből a rózsát és a fénytóba hajította.

A lány mélyet lélegzett és amint a szíve aranybarlangját szemügyre vette látta, hogy a Holdgömb kéklik benne. Nézte-nézte a gömböt, de nem nyitotta ki.

Az idő

„I am a seven-year-old boy
I am my Master's choicest toy.”

(Sri Chinmoy)

Az Öreg Bölcs ajtaján halk, sürgető kopogtatás hallatszott, majd egy kéz, aztán egy kócos, fürtös fej bukkant fel a nyíló ajtóban.

- Áá, már megint Te vagy az gyermekem. No, gyere! Csak nem kérdezni akarsz valamit? No, ugye kitaláltam?

- Öreg Bölcs, ne haragudj, arra lennék kíváncsi, hogy milyen az idő, hogyan néz ki.

- Persze az idő, hát az nagyon érdekes, no figyelj, megmutatom hogy milyen.

A semmiből egyszer csak egy pont jelent meg és a pontból fényszálak indulnak ki úgy, mint egy szökőkút vízsugarai. Rengeteg fényszál tört elő egymás után és eltűntek a messzeségbe. Ezek voltak az idők. A gyerek ráugrott az egyik szalagra amely egy ösvénnyé lett a talpa alatt. Elindult az ösvényen az egyik irányba. Az ösvény teljesen egyenes volt, és mindkét irányban a végtelenbe nyúlt. Amikor megunta a sétát felugrott a levegőbe és egyre messzebb távolodott el így lassan repülve az ösvénytől. Amikor visszanézett meglepődve látta, hogy a fényszál nem is egyenes, hanem valójában egy kör aminek a kerületén sétált, csak amikor rajta áll, akkor látszott egyenesnek. A gyerekek nagyon tetszett ez a felfedezés és izgatottan visszahuppant az ösvényre, előbb az egyik irányba kezdett el szaladni, aztán megfordult és a másik irányba futott, futás közben vidáman felkacagott és integetett az Öreg Bölcsnek, aki rámosolygott mintha azt mondaná: „Megmondtam én, hogy érdekes lesz!”

- Látod, arra megyek, amerre AKAROK! - kiabálta a gyerek és nevetett.

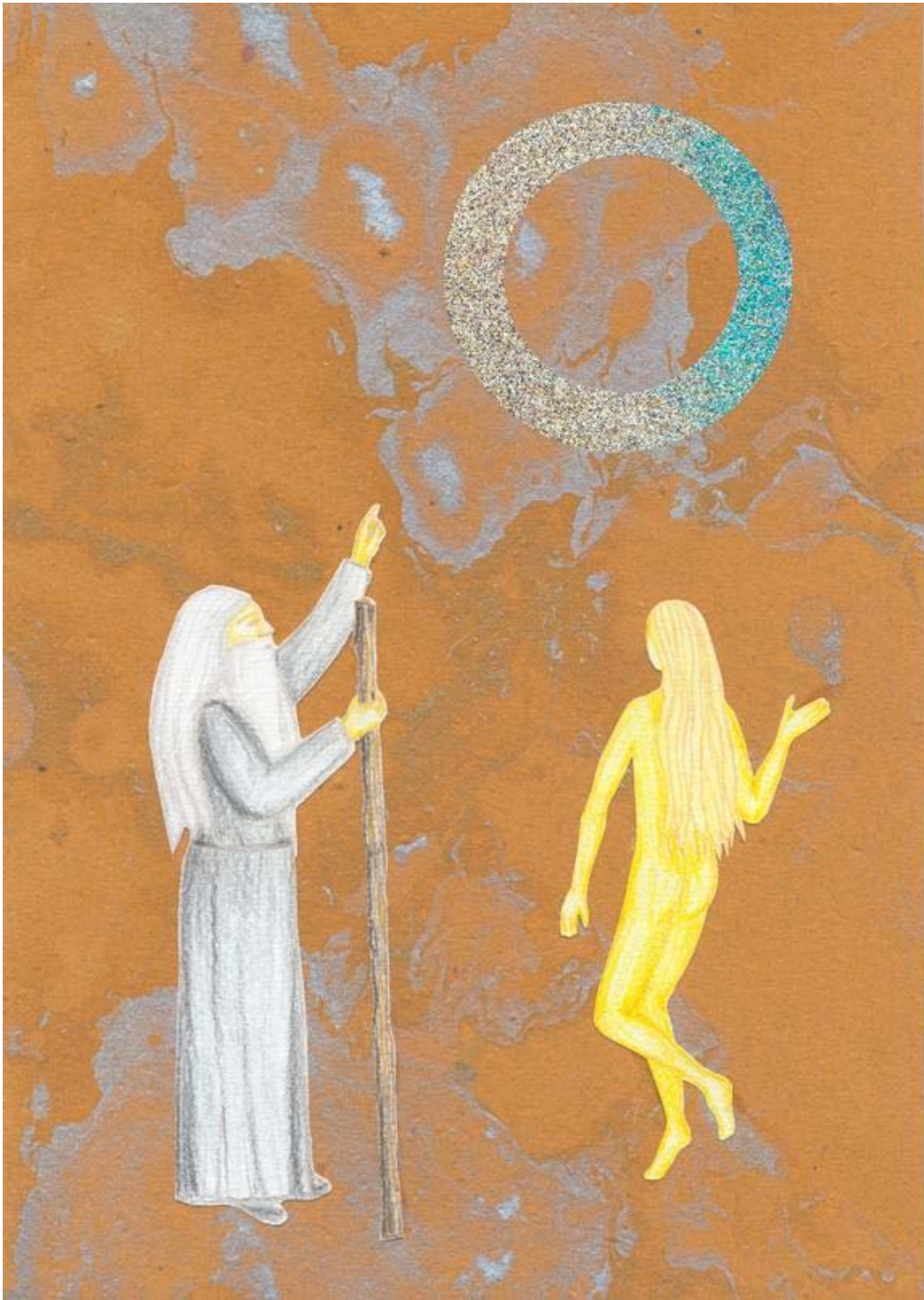
Az Öreg Bölcs odaintette magához, a gyerek pedig engedelmesen hozzászaladt.

- Gyere nézd, van ezen a körön egy pont, ez a kezdet és a vég is egyben, ezen egyik irányból sem lehet átmenni, de a körvonal tetszés szerint bejárható. A Kezdőponton nem lehet átmenni ez a Törvény.

- Miért nem lehet átlépni?

- Mert így találtam ki.

A gyerek szemlesütve bólogatott és próbált úgy tenni, mint aki érti, de nem figyelt igazán oda, mert egy új gondolat motoszkált a fejében.

Elővett egy kis cédulát és sietős ákombákom betűkkel ezt írta rá: „ $t=$ ” és az Öreg Bölcs elé tartotta a cetlit:

- Kérlek Öreg Bölcs, mondd meg nekem, hogy mi az idő képlete, hogy kell leírni?

Az Öreg Bölcs a papírra pillantott és annyira elkezdett nevetni, mintha a legjobb viccet mondták volna neki. Percekig nevetett, még a könnye is kicsordult, le kellett ülnie.

- Hát gyermekem, - szólalt meg amikor már egy kicsit kipihente magát - akkor nevettem utoljára ilyen jól, amikor Newton fejére dobtam egy almát. Na de azt meg is érdemelte! - majd elkomolyodva folytatta: - Nem tudom Neked a ti matematikátok nyelvén leírni, csak a sajátomon. Tanuld meg azt!

A gyerek várakozó pillantását látva az Öreg Bölcs beleegyezően sóhajtott egyet:

- Na jó!

A gyerek látta, hogy papírján egyszerre örvénylő, mozgó fénybetűkkel írt írás jelenik meg de nem tudta elolvasni, mert olyan gyorsan mozgott. Összevonta a szemöldökét és kiabálni kezdett:

- Csúnya dolog fénnel írni, így nem látom rendesen, nem tudom elolvasni, és egyébként is mozog.

Ekkor egy aranygalamb száll el fölöttük és vidáman rápottyantott egyet a papírra. Ott volt a papíron egy szabálytalan paca. „Na ezt legalább látom”.- gondolta a gyerek. Az Öreg Bölcs türelmesen magyarázni kezdett:

- Az előbb azért mutattam neked az időt körnek, hogy jobban értsd, hogy milyen, de igazából nem kör, hanem egy ilyen „pacaszerű”, nagyjából végtelen változatú vonal, nincs „ $t=$ ”, a ti matematikai nyelveken, csak az enyémen. Dehát legalább jól nevettünk, nem igaz?

- Öreg Bölcs, szeretném megkeresni a Kezdőpontot!

- Persze, menj csak, én itt megvárlak.

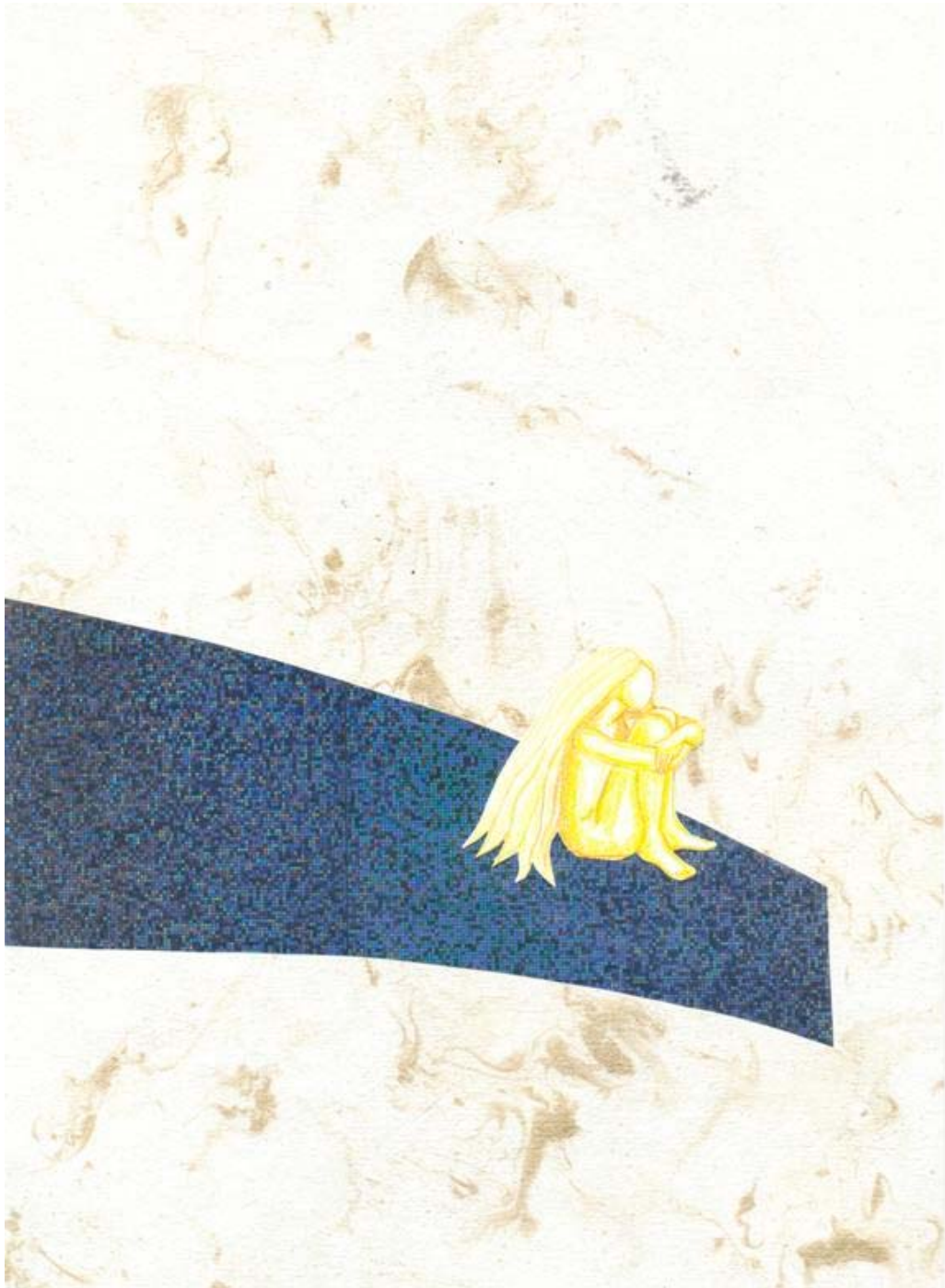
A gyerek ráugrott az időszalagra és elindult rajta a kezdet felé. Amikor végre odaért meglepetten tekintett szét, mert nem volt ott semmiféle Kezdőpont, csak vége lett az ösvénynek, mintha elvágták volna. „Hipp-hopp, legyek megint a mostban!” - kiáltotta és egy szempillantás alatt az Öreg Bölcs mellett találta magát, aki magyarázni kezdett:

- A Kezdőpontból nem látszik, hogy az a Végpont is egyben, és a Végpontból sem látszik, hogy az a Kezdőpont. Az olyan pontot hogy léped át, amit nem látsz? Amikor rajta állsz az időn nem lehet átlépni a titokzatos kezdetet és véget, mert hová lépsz, ha nem látsz ott semmit? Az idő törvénye az, hogy csak messziről válik láthatóvá az igazi természete. Na, kíváncsi gyermekem, mit szeretnél még tudni?

- Most nem jut eszembe több kérdés. Ha valami eszembe jut, akkor zavarhatlak megint?

- Gyere nyugodtan, gyermekem, amikor csak akarsz. Nem zavarasz, tudod te azt jól.

A gyerek mosolyogva integetett vissza az ajtóból. Amikor hazaért és a papírfecnit nézegette akkor jutott csak eszébe, hogy elfelejtette megköszönni.

Menyegző

„I am a seven year-old girl
My Master's smile all where
I hurl”

(Sri Chinmoy)

Sétált hazafelé a lány és közben azon gondolkozott, amit a mestere mondott neki: „Ha csak a szeretet lesz benned, akkor a mindenség beléd költözik.” Megragadta a képzeletét az a gondolat, hogy csak a szeretet lesz benne egyszer. Az, hogy akkor a mindenség is esetleg bele fog költözni nem izgatta túlságosan, de a szeretet, az igen. Elalvás előtt is azon gondolkozott folyvást, hogy hogyan is néz ki a szeretet, amely minden bizonnyal hamarosan beköltözik majd hozzá.

Aznap éjszaka volt egy álma: „Látott egy újonnan épült, négyzet alakú házat, amelyben egy színes galaxis örvénylett. A galaxis forgott, a színei pedig úgy váltakoztak, mint egy kaleidoszkóp áttetsző üveg mintái. A lány megkérdezte, hogy hogyan lehet ebben a házban lakni, ha már egy galaxis benne van? A kérdésre mintegy válaszul az álom elkezdett megváltozni és a galaxis forgása lassult és szépen, fokozatosan belesimult a négyzetbe. A lány szemei előtt kialakult egy csiga alakú folyosó, középen pedig egy kerek télikert.” A lány jókedvűen ébredt fel, és elhatározta, hogyha neki valaha is lesz egy háza, akkor az ugyanolyan lesz, mint az álombeli ház.

Nagyon szerette volna tudni, hogy mi volt az a szívárványpompájú galaxis, ezért még aznap elsétált az Öreg Bölcshez, hogy megkérdezze.

- Öreg Bölcs, Öreg Bölcs! - kiabálta már messziről - Képzeld, Öreg Bölcs - esett be az ajtón lihegve- láttam egy csodálatos házat álomban.

- Nahát gyermekem, ez aztán nagyon jó hír, de máskor nem kell emiatt ennyire szaladnod, most pedig ülj le és mondd el mindent.

A lány töviről-hegyire beszámolt az álomról, majd megkérdezte az Öreg Bölcsöt, hogy mi volt az a galaxis, amit látott.

- Annak a galaxisnak „Kozmikus Szeretet Forrás” a neve.

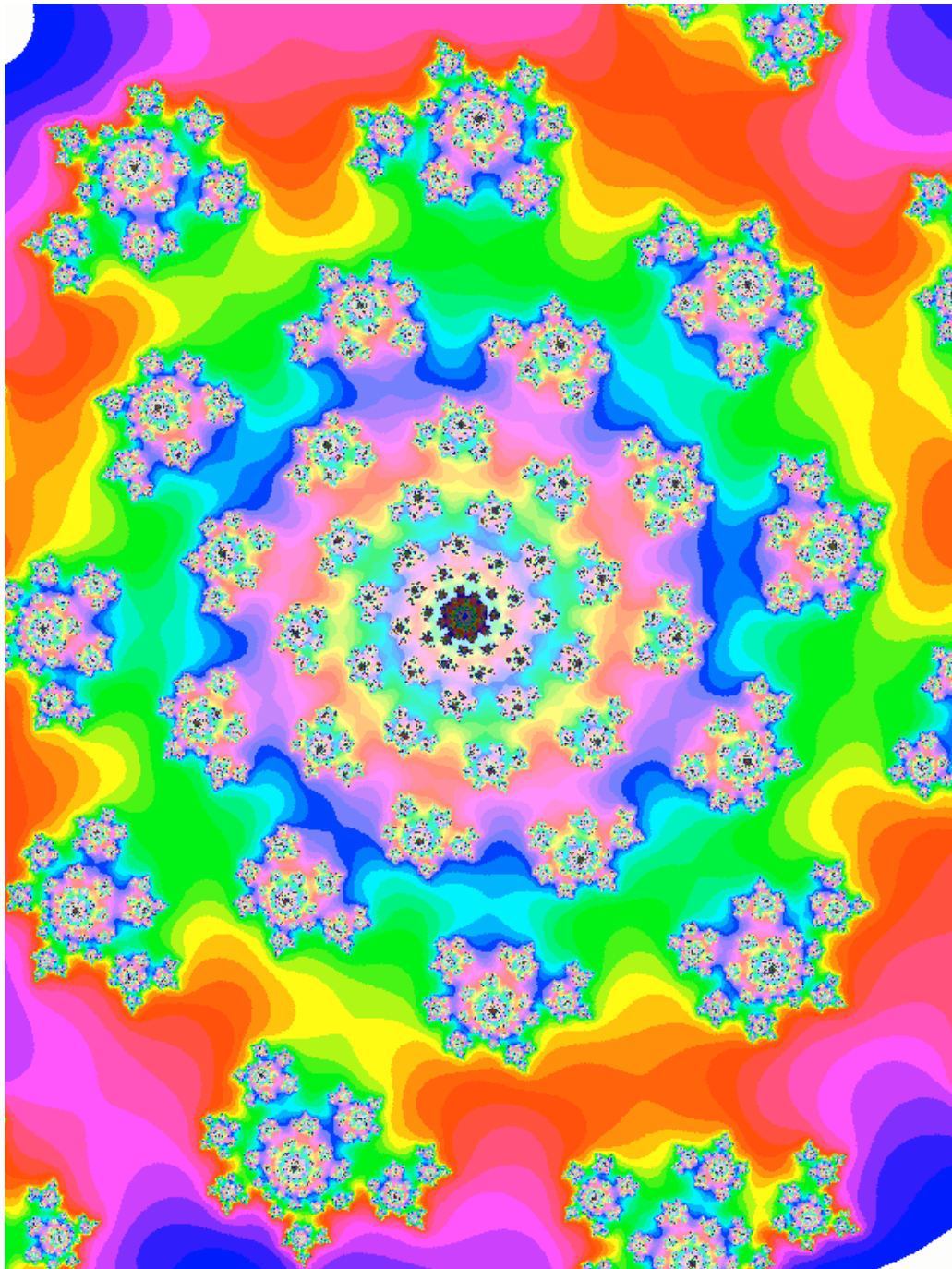
- Ilyen a szeretet, így néz ki?

- Igen. Tetszik neked?

A lány nem szólt semmit, hanem buzgón bólogatni kezdett.

- Ha megtisztítottad a szívedet és már olyan mint egy nap, akkor beleteheted a kozmikus szeretet örvénylő forrását, amely úgy fog működni ott, mint egy energetikai forrás, ami ellát és táplál, és nem leszel többet boldogtalan. Aztán a szívből kisugározva elkezdi az egész testben forogni ez a szeretet-örvény, és akkor teljesen szívárványszínű leszel és nem lesz benned más csak a szeretet. Na, hát tessék, itt is van, tedd el!

A lány megköszönte szépen az Öreg Bölcs ajándékát, és azonnal a szívébe tette. Elégedetten látta, hogy az örvény azonnal forogni kezd és szívárványszínű mintákkal borítja be lassanként tetőtől talpig. A lány elköszönt az Öreg Bölcsötől, és a mestere otthona felé vette az irányt.

A mestert éppen otthon találta és mosolygó, vidám örömmel mutatta neki a szívét, amelyben ott forgott a Kozmikus Szeretet-örvény, mint egy gyerekpörgettyű.

- Mester, gyere nézd meg mit szereztem!

A mester mosolyogva nézte a lányt, aki jókedvűen táncra perdült. Ahogy forgott körbe-körbe millió szín lebegte körül és örvénylett vele együtt. Amikor megállt látta, hogy megváltozott rajta valami: egy szivárványszínű szeretet-ruha volt rajta, hasonló ahhoz, amit a mestere is viselt. A mesterére mosolygott és köszönetképpen rengeteg fény-lótuszvirágot hintett a lába elé.

A következő pillanatban a mesteren és rajta is tollas aranyszárnyak jelentek meg és elkezdtek lassan felemelkedni.

- Mester, de hát neked nem is kell szárny ahhoz, hogy repülj! - nevetett fel a lány, ekkor mint egy varázsütésre eltűntek a szárnyaik. Egy fényalagútban repültek felfelé és egy lépcsőkből álló világba érkeztek. A mester vezetésével felfelé indultak el egy lépcsőn. A lány megkérte a mestert, hogy fogja a kezét, így mentek tovább.

- Mester, mondd csak hová megyünk, - kérdezte a lány kíváncsian - talán a menyegzőmre? A mester nem felelt. A lánynak hirtelen az jutott eszébe, hogy hát ez meg hogy jutott eszébe. A lépcső egy pihenőjénél Jézus várta őket. A mester és Jézus régi ismerősként üdvözölték egymást, a lány zavarában csak hallgatott. Érezte, hogy végtelen kegyelem száll alá, de mivel Jézus és a mester a világ legtermészetesebb módján mosolyogva nézték őt, benne is feloldódott a feszültség és hirtelen ő is a világ legtermészetesebb dolgának érezte, hogy itt állnak hárman és körülnézett. Ahogy nézelődött észrevette, hogy innen pont a Holdgömbre lehetett látni. Már-már odaszalad, de észrevette, hogy egyikük sem jön, ezért visszasomfordált ő is a lépcsőhöz. Jézus vezetésével elindultak tovább. A lány óvatosan visszanézett a válla fölött a Holdgömbre és látta, hogy a Kozmikus Szeretet galaxisa sziporkázik benne. Ahogy lépdelték egymás után a lány éppen azon gondolkozott, hogy ha véletlenül elbotlik és lezuhan, akkor ki tudja hová kerül, mert már olyan magasan jártak, hogy az alsó lépcsőket nem is lehetett kivenni, amikor hasra esett. Ijedten feküdt a lépcsőn és alig tudott felállni. Amikor felállt, a mester megint kézen fogta és úgy mentek tovább. Végül elérkeztek egy hatalmas, kerek faragott mintájú fénykapuhoz. Jézus és a mester ünnepélyesen álltak a Mennyei Kapujában. A lány a fejét forgatta és nézelődött, mintha keresne valakit, majd így szólt:

- Buddha, Krisna és Maharsi hol vannak? - a megilletődött csendben senki sem mondta neki, hogy szemmel láthatólag nincsenek itt, végül egy mindent betöltő hang szólalt meg:

- Nahát elképesztő vagy gyermekem, hogy neked semmi sem elég!

Ebben a pillanatban a kapu megnyílt és ott volt a Mennysország. Jézus átlépett a kapun és fénygömbbé változva elrepült a küszöbről be a Mennysországba mint egy szappanbuborék, amelyet felkap tavaszi szél. A lány látta a mestert is gömbbé változni és elrepülni aztán ő következett. Érezte, hogy gömb lesz és már repült is. Rengeteg gömb volt itt, és lassan lebegve-kavarogva repültek lefelé. A lány számára az idő nem telt tovább, nézelődött, nézte a gömböket és látta, hogy itt mind ugyanolyan, mint ő és ezt gondolta: „Tessék, nincs is itt semmilyen menyegző, csak a gömb-homokszemekből álló Mennysország.” Kisvártatva még egy gondolat futott át az agyán: „Vagy ez a Menyegző?” Ekkor Isten így szólt hozzá:

- Gyermekem, most már tudod az utat, már bármikor jöhetsz ide.

Repült a fénygömbök között, mint egy kis öntudatos csepp a tengerben, és ott voltak körülötte mind az ugyanolyan többiek.

- Istenem, mondd meg, hogy tulajdonképpen mi ez a hely, hol vagyunk? Ez nem a Teremtett Világban van, ugye?

- Miért kell neked mindet tudnod? - válaszolt Isten, és nem mondta meg, hogy mi is a Mennysország.

A lány nem nyugodott és kisvártatva ismét feltette a kérdést.

- A Mennysország „Isten teste”, az egyedül létező Valóság.

- Tényleg bármikor jöhetek ide?

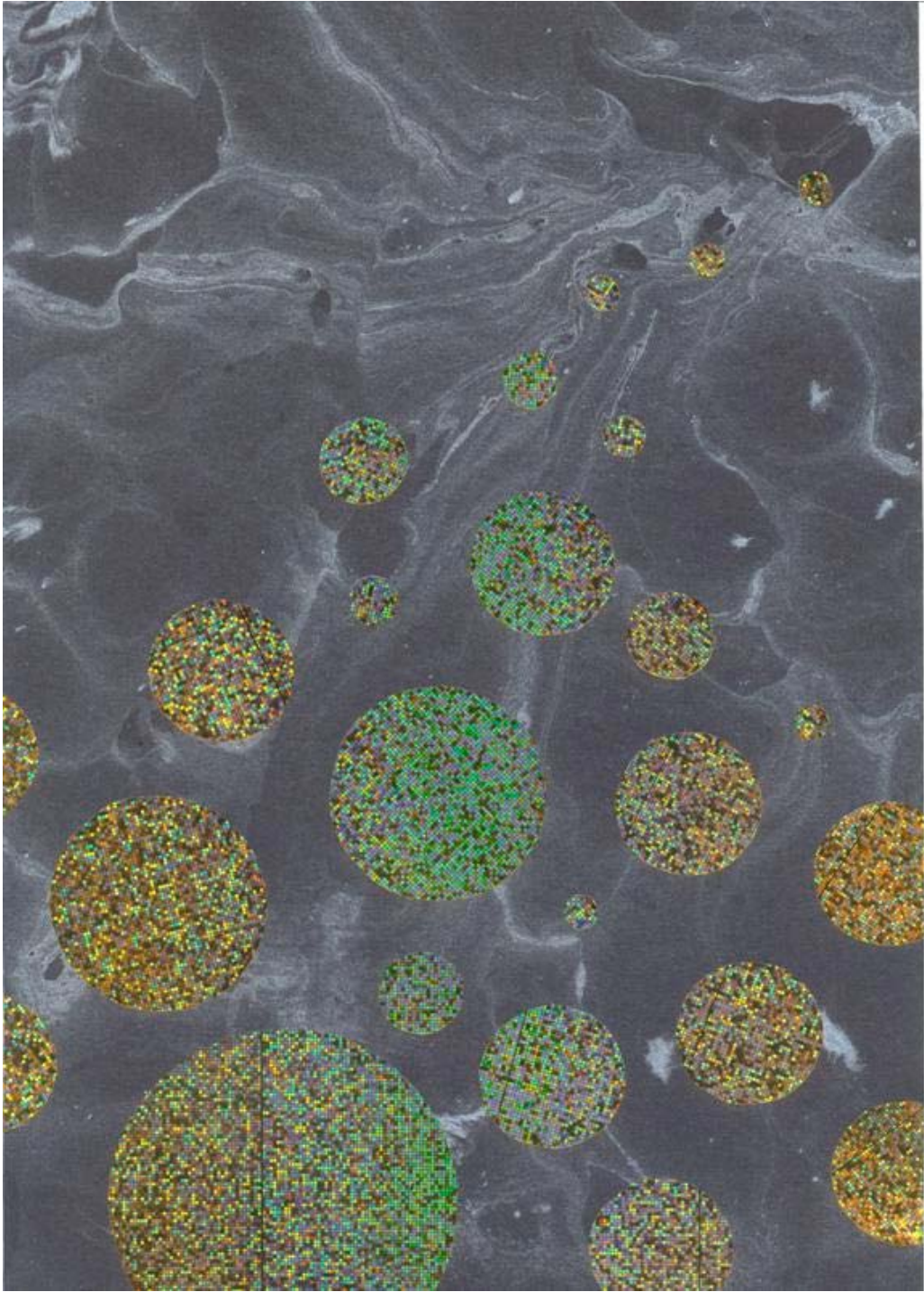
- Igazából mindig itt vagy.

- Mindenki itt van?

- Igen!

- Tényleg? - és akkor a Teremtett Világ az micsoda?

Isten elmosolyodott és felelt is valamit, de a választ a lány nem hallotta meg.

Köszöntés

Táncolj velem a szivárvány közepén,
táncolj velem a Napban,
táncolj velem a rózsaszőnyegen,
míg az éj leple lehull,
s a Hold ezüstje felemelkedik,
addig táncolj velem.

